

அவணா
அமுதம்
AVANA AMUDHAM

Brochi

July – September 1991

Tamil Nadu Archives
Egmore, Madras-600 008

ஆவண அமுதம்

AVANA AMUDHAM

With the best compliments
of the
Director of Tamil Nadu Arch
And Historical Research,
Tamil Nadu Archives,
Egmore, Madras-600 008.

கலசம் 6 துளி 20

CUP 6 DROP 20

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம்,
28-29, காந்தி இர்வின் சாலை, எழும்பூர்,
சென்னை-600 008.

TAMIL NADU ARCHIVES,
28-29, GANDHI IRWIN ROAD, EGMORE,
MADRAS-600 008.

THE COMMISSIONER OF ARCHIVES AND HISTORICAL RESEARCH,
EGMORE, MADRAS-600 008.

Director of Archives and Historical Research ..	Thiru A. ELANGO VAN I.A.S.
Deputy Commissioner of Archives	Thirumathi T. N. SAROJA
Assistant Commissioners of Archives	Thiru J. JAYACHANDRAN
	Thiru R. ABDUL JABBAR
	Thiru K. V. GOPALAN
	Thiru A. DURAIPANDIAN
	Thiru A. KRISHNAMOORTHY
	Thirumathi H. AMMANI.
Editor (Gazetteers)	Thiru M. GOPALAKRISHNAN
Research Officer (Publication Cell)	Thirumathi J. AMBASHANKARI
Assistant Editor	Thiru K. S. K. VELMANI

EDITOR'S PAGE

The current issue of 'Avana Amudham' the 20th in the series. Contains articles in various themes that give an interesting reading. The article on "Fee concessions to Women Medical Students in the Madras Presidency" and the Other "A case study of the Women coneservancy workers employed by the Corporation of Madras" are on the current thought on the need for better treatment for and upliftment of the with fair sex. "The public servant His outlook on life" an article by Thiru W.R.S. Sathianathan, I.C.S., (Retired) former Chief Secretary to Government of Tamil Nadu, is an good episode in the administrative set up which requires more a psychological approach than the bureaucratic authoritarianism. The author protrays in it that "officialism" is an art, in itself.

The article 'Green sun' is a scientific one and it studies the nature and cause of a green coloured ring around the sun about 5 p.m. during a particular period some more than a hundred years ago. The article on 'pain', albert its being a health subject, deals from the point of view of a generation list.

We see many people wear Khaki but most of us may not know its origin and who introduced it. It is interesting to know that the Manglore Police were the first to be clad in Khaki cloth. We are really surprised that it was a German in India who gave Khaki to the British Army.

In the Tamil section we are republishing as usual the serial the 'Prathapa Mudaliar Sarithiram' (Chapters 18 to 23).

Along with the usual features besides the articles we present this issue. Suggestions for improvement and contribution of articles are quite welcome.

M. GOPALAKRISHNAN,
Editor.

CONTENTS

	PAGE Nos.
1. Fee concession to Women Medical Students in the Madras Presidency.	1
2. A case study of the women Conservancy Workers .. employed by the Corporation of Madras (1885-1947).	4
3. The Public Servant: His outlook on life	10
4. The Green Sun	13
5. Pain	18
6. The Origin of Khaki	19
7. List of books received and purchased in Tamil Nadu Archives Library	20
8. Details of Research Scholars enrolled and their topics of research in Tamil Nadu Archives during the period from 1st April 1991 to 30th June 1991.	

தமிழ்ப் பகுதி

1. பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் (அதிகாரம் 18 முதல் 23 வரை)	31
2. துறைச் செய்திகள்	43

FEE CONCESSION TO WOMEN MEDICAL STUDENTS IN THE MADRAS PRESIDENCY.

By C. Hemalatha,

RESEARCH ASSISTANT.

The British Parliament renewed the Charter of East Indian Company which ruled India, by an Act of Parliament passed in 1813 in which was inserted a clause to spend an amount of Rupees one lakh annually for the promotion of education and culture of India. But this amount remained unspent for about two decades and the British administration initiated steps to effect educational reforms from 1830s.

The highlight of the educational reforms was the establishment of medical School in the year 1835 which was elevated, to a status of Medical College in the year 1851 and this College has been flourishing with the name Madras Medical College. This institution had been a men's fortress until 1879 from then onwards women were also admitted for medical education.

The number of Women volunteered for pursuing medical education was very meagre which led the Government to initiate a measure to attract them to this professional education as the services of women doctors became essential to the country during the Second World War (1939-1945).

As a result the Government exempted the women from paying tuition fees. This concession really served its purpose and the number of women medical students was on the increase every year since the grant of the concession.

This fee concession continued up to 1945, despite attempts to do away with it on the influence that women would join medical college even without this concession. In the year 1945, the concession was restricted to a few which lasted up to 1950 when that too was completely discontinued.

Exemption from payment of tuition fees to women students in Medical College:

At the outset four monthly stipends to the value of Rs. 20. each were instituted for women medical students and each stipend was ordinarily for the full course of studies in the College. These stipends were open to women students of any nationality who were below 25 years of age and were not in receipt of stipends from any other source. Preference was to be given to those belonging to the Madras Province.

In 1921, the Retrenchment Committee had recommended that it was no longer necessary to continue free studentship for all women students of Medical Colleges and suggested to restrict the fee concessional that fees should be levied from half the to fifty per cent of deserving women students. The then Chief Minister and the Finance Minister decided that the system of free studentship should continue in respect of candidates belonging to this province while women students from other provinces had to pay fees.

The question was reopened in 1936 and again the then Chief Minister and the Finance Minister decided that the concession should be continued for some time to come and to withdrawn gradually. The concession was accordingly allowed for two more years.

In 1939, despite the fact that the scheme of fee concession was in force, there was a sudden fall in the admission of women medical students and the seats reserved for women not filled. Hence fearing further drop in the admission of women medical students, The Honourable Minister for Public Health and the Honourable Prime Minister ordered for continuance of the fee concession. When the question of withdrawal of the concession surfaced again in 1942 the Surgeon General with the Government of Madras recommended for its continue. His recommendation was accepted for its continuance. His recommendation was accepted as the Second World War was on for which the Government were in need of women doctors to replace the men doctors in Civil hospitals. according their services were drafted for Armed Forces.

In January 1944, the Surgeon General reported that a large number of women doctors taking up medical education had been of special advantage during the war as qualified women doctors had taken the place of men who had volunteered for the war. Had it not been for this help from women doctors, Madras would not have been able to send so many doctors men to the Army. Accordingly the Surgeon General recommended that full fee concessions might be continued for the duration of the war. The Government consequently, accorded sanction for the continuance of the scheme⁴.

In 1945, the Surgeon General recommended that as the number of women medical practitioners available in India was very small in comparison to the demand for such practitioners there was no need to discontinue the full fee concession instead altogether it might be reduced to one half of the concession and that full fee concession might however be granted to women students belonging to Backward Classes and Scheduled Castes. He also suggested that six free studentships might be reserved for deserving poor students not belonging to Backward Classes or Scheduled Castes (3 in Madras Medical College, 2 in Stanley Medical College and 1 in Andhra Medical College).

The Government had under their consideration a scheme for expansion of Medical Education by increasing the total number of seats from 261 to 463. It was expected that when the scheme finally came into force, a certain proportion of the increase would be allotted to women students. The Government having regard to the fact that the number of women candidates was well over double the number of seats reserved for them considered that it was no longer necessary to continue the concessions to the full extent. The number of applicants for admission during 1940 was 69. It was 90 in 1941, 81 in 1942, 111 in 1943 and 116 in 1944. In view of this growing competition among women students for admission to medical colleges it was not considered necessary to offer free education as an incentive to them to join Medical Institutions. Lady students were not exempted from payment of tuition fees in any of the Medical colleges at Bombay, Patna, Agra, Lucknow and Calcutta or Punjab. No concessions were given to women students admitted in the King George's Medical College, Lucknow and the Medical colleges of Agra. While Government scholarship of Rs. 40 p.m. were accorded every year to deserving candidates in the Medical Colleges at Bombay and 3 seats with Scholarships of 30 p.m. each were reserved to lady students at Patna.

The Surgeon-General stated that the encouragement of women to take up medical studies by granting free studentship had worked advantageously during the war period that the number of registered medical practitioners among women in this province was almost insignificant compared with the women population requiring aid. He however, left the matter to the Government to decide whether the existing concession might be continued. He recommended full fee concession to women students belonging to backward classes, Scheduled Castes and poor women not belonging to these classes and castes.

Later, the Government ordered that—

(1) Students belonging to Muslim Community Backward classes and Scheduled Castes continued to be eligible for the fee exemption:⁵

(2) In the case of other women students, college fees at half the rate should be levied.

(3) Six free student ships should be reserved for poor students not belonging to Muslim Community or Backward Classes or Scheduled Castes: and

(4) Women students belonging to this province who had already been admitted in the Medical Colleges should continue to be eligible for exemption from payment of the tuition fee⁶.

In 1947, the question of continuing the above concession was further examined and it was decided that concession given to the Muslim Community Backward classes and Scheduled castes students and studentships for deserving poor students might be continued for a further period of two years and that the levying of fees to other women students at half the rate should be discontinued.

In 1949, the A i-Dravidas alone were exempted from payment of full fees while six studentships were awarded to deserving women belonging to the classes other than A i-Dravidas and the Muslim Women were awarded half fee concession.

References :

1. Legislative Assembly Debates Vol. X (February-March 1948) p. 155.
2. G. O. No. 2139, Public Health, dated 13th June 1938.
3. G. O. No. 1546, Public Health, dated 23rd May 1942.
4. G. O. No. 268, Public Health, dated 31st January 1944.
5. G. O. No. 949, Public Health, dated 10th April 1945.
6. G. O. No. 1161, Public Health, dated 9th April 1947.
7. G. O. No. 3043, Public Health, dated 30th August 1949.

A CASE STUDY OF THE WOMEN CONSERVANCY WORKERS EMPLOYED BY THE CORPORATION OF MADRAS (1885-1947).

By Dr. G. D. ANANTHA VIJAYAKUMARI

From time immemorial women workers have been contributing a fair share to productive labour. With the onset of industrialisation women began entering industries, mines, plantations and other unorganised industries in a large number in India. In spite of industrialisation and mechanisation of labour there were certain spheres of economy which were heavily dependent on the labour of unskilled women workers. One such notable field was the maintenance of sanitation and upkeep of the cities and towns which offered a large share of their employment in the Public Health departments to women workers. The present paper attempts to examine the problems relating to the employment of women scavengers with particular reference to the Corporation of the city of Madras from 1885 to 1947-their recruitment, their social position, nature of their work, economic conditions, the problems involved in the discharge of their responsibilities both as a member of the family and as an employee of the municipality and their role in the trade union movement.

Created in the year 1687, the Corporation of Madras is one of the earliest of its kind¹. But even before its creation, the Governors of Fort St. George of the East India Company had made arrangements for the upkeep and maintenance of the sanitation in the town by entrusting the work to an official designated as "scavenger".² With the creation of the Corporation in the city of the duties of the "Scavenger" were transferred to it. But unfortunately the Corporation did not seem to have made any serious attempt to organise the work of keeping the city clean.³ Many legislations were enacted from time to time to increase the powers of the Corporation which resulted in the reation of the Health Department in the year 1885.⁴ Even then, the responsibilities of keeping the city clean were discharged by contractors up to the year 1908. Only in 1909 did the Corporation of Madras undertake the entire responsibility of keeping the city clean by employing its own workforce.⁵

Through out the early period right up to the close of the nineteenth century, the conservancy work of the city Corporation seems to have suffered a great deal due to scarcity and non-availability of labour because of the fact that this work was undertaken only by low caste, Telugu speaking "untouchables" mainly belonging to the following six caste categories. They were Chuckley, Yenady, Naicken, Oddeng Somary and Obberava.⁶ These workers were migrant labourers from the adjoining districts to the city of Madras, like Nellore and Arcot. When the Corporation of Madras started recruiting conservancy workers from these Telugu speak districts the women also followed their men to the city.⁷ Because of caste prejudices these women were not acceptable for other kinds of employment as domestic worker or unskilled labourers in organised industries. But economic conditions necessitated their taking up some employment to supplement the income of the male members. Opportunity was provided by the conservancy work, where these women faced no competition from other caste women owing to its degraded nature. The women conservancy workers entered Corporation service along with their men as the Corporation of Madras followed a policy of "family employment". They were employed by the Corporation in jobs which required little skill. It is very interesting to note women conservancy workers were not employed for sweeping the roads streets during the period under study. They were employed in incinerators (where refuse was burnt into ash), cleaning of latrines, night soil depots and trenching grounds.

1. Love (Henry Davison), Vestiges of Old Madras 1640--1800, Vol. 1, (London, 1913), p. 497.

2. Government Order (G.P) No. 340, Local and Municipal, 14th May 1917.

3. Venkatarama Reddy .C. (ed.), Madras (Madras, 1950), p. 203.

4. Corporation of Madras, City of Madras, (Madras, 1933), P. 111.

5. G.O. No. 149, (Local and Municipal), 27th, November 1910.

6. Coats (James R.), Report on the Conservancy of Madras, (Madras, 1915), P. 51

7. Administration Report of the Madras Municipality, 1894-95, P.61 and TNA. G.O. No. 1623, (Local and Municipal, 9 October 1895.

Nature of Job :

Though the women worker were not employed in the collection of rubbish in the streets they were employed in the disposal of rubbish in the incinerators from April 1911 onwards. At the incinerators, the women workers attended to the collection of combustible matter by raking and screening and separating loose earth and similar non-combustible matter from the rubbish and then consigned the rubbish to the furnace box of the incinerators.⁸ When the rubbish was not removing to and incinerator, it was deposited at a rubbish depot otherwise known as dumping ground, where these women workers were required to be present for muster at 8 a.m. and 3 p.m.⁹ They had to stay back till the work was finished by 12 noon and 6 or 6.30 p.m. The women scavengers in the incinerators constituted only 13 per cent of the total workers employed in the incinerators, in the year 1915.¹⁰ It rose to 20 per cent in the year 1921. In 1925 it was 31 per cent and in 1931 it was 43 per cent and the same ratio was maintained up to 1947.¹¹

In the cleaning of latrines a large number of women conservancy workers were employed before the introduction of the flush out system of latrines. There were two kinds of latrines. One was the Public latrines which were maintained by the conservancy workers of the Corporation of Madras and the other was the private latrines for which house owners or tenants had to make their own arrangements. There were three types of public latrines and namely (1) sanded latrine (2) dry latrines and (3) flush out latrines.¹² Women conservancy workers were engaged to look after the latrines intended for women only. The workers were to present themselves at 6 a.m. and 3 p.m. for muster roll and were expected to be present in their posts till 10 a.m. and 5 p.m.¹³ They collected the filth, cleaned, washed and disinfected the latrines and their surroundings. They constructed 40 to 45 per cent of the total work force in this section of conservancy work. Though officially the number of female workers was shown as 40 to 45 percent actually they outnumbered the male workers during the time of the Second World War. Since enough boy workers were not available for employment in the department due to war, it was decided to employ women in the place of boys.¹⁴ As they were employed in the place of boys, they were paid wages at the rate paid for boys which was very low, and other benefits such as maternity benefits were denied to them. Union leaders were repeatedly drawing attention of the Corporation authorities to this injustice from 1940 onwards. Only in September 1947 was the matter taken up for consideration by the Corporation¹⁵ and the anomaly of women workers being paid at the rate on par with boy workers was removed and they were confirmed as women scavengers.

Pail depots and Trenches ;

Besides, female scavengers were employed in pail depots and trenching ground as unskilled labourers. Pail depots or night soil depots were constructed close to the sewage pumping stations. Excreta was liquified and poured into the sewers and carried away. The women workers employed in the pail depots had to be present for muster at 9 a.m. and 3 p.m. and were required to be present for duty till 1 p.m. and 6 p.m.¹⁶

Up to 1909 the night soil collected in the city was dumped in one place and sold as manure, raw. After 1909, the system was replaced by trenching. The trenches were not more than two feet deep and were filled with night soil. It was sold as manure after six months.¹⁷ The female workers employed in this section were to work from 7.30 a.m. to 6 p.m. with an interval of two hours. In this field of work women workers constituted 20 to 30 per cent of the total work force.¹⁸ With the introduction of the flushout system, the quantum of night soil to be disposed of by manual labour was reduced considerably and this resulted in a reduction in the total number of workers employed.

8. The proceedings of the Second All India Sanitary Conference held at Madras from 11th November to 16th November 1912, Vol. II (Simla, 1913), P.408.

9. L. Lokkaraju Pantulu, Madras Corporation Code, Vol. I (Madras, 1941), P.760.

10. G. O. No. 788, (Local and Municipal), 22 May 1915.

11. G. O. No. 2540 (Local and Municipal), 18 July 1925 and G.O. No. 3288, (Local and Municipal), 17 August 1932.

12. G.O. No. 1678, (Local and Municipal), 1 September 1913.

13. L. Lokkaraju Pantulu, Op. Cit., P. 761.

14. Proceeding of the standing Committee (PSC) (Health), dated 25 September 1947, P.17.

15. PSC, (Taxation and Finance), dated 25 August 1948, P. 4.

16. L. Lokkaraju Pantulu, Op. Cit., P.762.

17. G. O. No. 382-383, (Local and Municipal), 24 February 1914.

G. O. No. 829, (Local and Municipal), 30 May 1919 and

18. G. O. No. 3615, (Local and Municipal), 14 October 1940.

Social and working Conditions :

The women conservancy workers had their own peculiar problems in addition to the hardships they shared with the male conservancy workers. From the establishment of the Health Department in 1885 the hours of work were fixed by the Corporation of Madras. Though different sections of the Health Department had different timings, the daily hours of work remained practically the same for male and female conservancy workers. Women scavengers did not enjoy any special concession in respect of the working hours. Long hours of work amidst the filth and night soil were specially onerous to women whose ill health was injurious not only to themselves but also to their children. One half a day was declared as weekly holiday to the conservancy workers from the year 1939.¹⁹ Absence of at best one day as weekly holiday was detrimental to the women's health. A weekly rest of a full day was not only a physical need but also a psychological necessity. Moreover, the women conservancy workers could not enjoy even their festivals as they had to work for 3 hours on the festival days in the interest of public health.²⁰ These conditions of work were a real hardship on the women leading to high rates of absenteeism among the women scavengers. Another problem the women workers faced was the supervisors being entirely male who could not quite understand the peculiar problems of women workers. The women conservancy workers were placed under the control of peons on whom they were dependent for the security of their jobs. This led to abuses and the latter took advantage of their position very frequently taking bribes and dismissing and appointing women workers as they liked.²¹ The women scavengers had to bear innumerable ordeals in order to retain their jobs. Some times even their modesty was threatened.

Lack of appropriate arrangements for looking after the children in the working hours was another source of tension to the women conservancy workers. The Corporation did not have any regulation to allow the female workers to nurse their babies during duty hours. Only in November 1947 did the Corporation of Madras establish a creche at Bunder Rama Naidu Garden in George Town to take care of babies when the mothers were at work. The creche was not established solely for the women workers of the Corporation but they could make use of it along with the citizen of Madras.²² As both men and women conservancy workers had to start very early in the morning to work spot they used to lock the houses with the children inside asleep or awake. This appeared to be an unhealthy practice indeed.²³

Besides the heavy pressure of work at work place the female scavengers had to bear the burden of domestic duties also since the conservancy workers started the daily work early in the morning the women had to get up in small hours to discharge certain household functions before leaving for the work place. As the Corporation did not provide housing facilities for all the conservancy workers they lived in different places, some times far away from the place of work.²⁴ They returned only after dark. No sooner did they return home than they had to prepare the evening meal and to look after their children. The average time which the women workers devoted to their household work was definitely not less than five hours a day, in addition to 8 hours work in the Corporation service which made them tired and exhausted. They could not get any help from their husbands in their more arduous and time consuming domestic duties. Instead, the habit of excessive alcoholism of the male scavengers resulted in wives being beaten and violence against women. With men drinking away their earnings, the burden of sustaining the household had to be shouldered by women. In the year 1931, it was quoted by commissioner Conran Smith in the Council that a scavenger had told him that their monthly wages were necessary for drinking purposes and that they were depending upon the earnings of their wives for rice.²⁵ Besides all these things it was believed that it was a pastime for the women scavengers too to have a drink.²⁶

19. Corporation File No. (CF No.), 945, Madras (Health), 1939.

20. (Madras Corporation Service Rules, (1949), P. 84

21. CF. No. 549, (Health), 10 June 1921.

22. CF. No. 2433, (General), 21 May 1948.

23. New India, 25 April 1928.

24. Madras corporation council Proceedings (MCCP) dated 15 July 1946, P. 339.

25. MCCP dated 17th February 1931, P. 7.

26. Interview with Mr. P. Karuppannan, the General Secretary of the Corporation Labour Union, dated 13th June 1987 in Madras.

MONTHLY WAGE RATE CONSERVANCY WORKERS EMPLOYED BY THE CORPORATION OF MADRAS.

Category of work.	1900-1901		1910-1911		1920-1921		1930-1931		1940-1941		1947-1948	
	Male.	Female	Male.	Female	Male	Female	Male	Female	Male	Female	Male	Female
	Rs. As.P. Rs. As.P.	Rs. As.P.	Rs. As.P.	Rs. As.P.	Rs. As.P.	Rs. As.P.	Rs. As.P.	Rs. As.P.	Rs. As.P.	Rs. As.P.	Rs. As.P.	Rs. As.P.
Cleaning of latrines ..	5.8.0	3.00	7.8.0	4.8.0	10.8.0	8.8.0	17.8.0	13.8.0	20.00	16.00	23.00	19.00
Incinerator ..	5.8.0	..	6.8.0	3.8.0	12.00	8.8.0	17.8.0	13.8.0	20.00	16.00	23.00	19.00
			7.0.0	..	11.00	8.0.0						
Night soil depot ..	5.8.0	3.00	7.0.0	5.0.0	11.00	9.0.0	17.8.0	13.8.0	16.00	16.00	23.00	19.00
						8.0.0						

Sources : (1) T.N.A. G.O. No. 456 (Local and Municipal), 27th March 1900.

(2) G. O. No. 829 (Local and Municipal), 30th May 1910.

(3) G. O. No. 336 (Local and Municipal), 4th March 1920.

(4) Budget Estimate of Receipt and charges of the Corporation of Madras for 1930-1931.

(5) Details of Establishment and Labour Charges for 1940-1941 and

(6) Details of Establishment and Labour Charges for 1947-1948.

Equal work unequal pay ;

While the conditions at work and at home were arduous, the wages the women conservancy workers received were not encouraging. As women were considered supplemental wage earners, the Corporation of Madras paid them a wage lower than that of male scavengers. The accompanying table shows the maximum monthly rate of wages of the conservancy workers of the Corporation of Madras. It could be observed that the wages fixed for female scavengers were lower than those of male scavengers. The difference in the wages of male and female workers in the incinerators and night soil depots could be justified by the difference in the nature and amount of work assigned in each case. But in the cleaning of latrines the wages for women workers were found to be lower than those of men workers for the same job. This was undoubtedly an unfair discrimination against women even though the output of women workers in this strenuous job was equal to that of men.

Besides the basic wages, women conservancy workers like other workers, become entitled to dearness allowance during the period of the second world war. The rate of dearness allowance was the same for both male and female scavengers in the year 1940 at a flat rate of 2.²⁷ But disparity between them crept in the year 1942.²⁸ In 1945 when the Government rate of dearness allowance was adopted for the Corporation workers, once equal rates of dearness allowance was granted to the male and female scavengers.²⁹ Like their male counterparts, women conservancy workers were also eligible for bonus³⁰ or gratuity.³¹ But women scavenger employed in the Corporation were denied gratuity on the death of their husbands on the ground that they were employed under the Corporation and earning wages and could maintain their families.³² Some times the spouse of the deceased was provided employment in the Corporation in lieu of the gratuity of her husband. Since the wages of women workers were much below whereas the cost of living, was high, they were forced to live in a state of under-nourishment.

How the income of the family was sufficient to meet their urgent needs is an important question. Nearly 76 per cent of the income was spent on food.³³ Even though they spent a major portion of their earnings on food, the dietary of the scavengers family was very poor. We can well imagine the miserable condition of the scavengers by a reading of the circular issued by the Commissioner of the Corporation on 21st September 1936 which warned the conservancy workers not to pick up used leaves, thrown out fruits, etc. from the dust bins in the streets or in the dumping grounds.³⁴

Maternity Benefit :

Though the Madras Maternity Benefits Act was passed on 24th October 1934 and was made applicable to the whole presidency from 1st April 1935, in no way did it benefit the women workers of the Corporation of Madras.³⁵ The Corporation did not bother to implement it immediately because of the financial commitments of the scheme. Up to 1940, there was no specific rule or regulation for the grant of Maternity benefit to women workers of the Corporation. However we come across isolated instances of women workers of the Corporation receiving some benefits. For example in 1928 a female scavenger named Matalakoti was granted 15 days leave with wage from 4th June to 18th June 1928.³⁶ Granting of Maternity benefits seems to have been left to the discretion of the officials concerned. The workers unions also did not raise this issue for a long time probably due to their lack of interest in the welfare of women workers.

27. M CCP, dated 3 September 1940, P.12

28. G.O. No. 3288 (Local Administration), 2 November 1942.

29. G.O. No. 1687 (Local Administration), 9 August 1945.

30. Bonus: As it is understood today is different from the Bonus of the Corporation workers which meant the amount of money given to the workers on the retirement.

31. Gratuity: It meant the amount of money given to the family of a deceased worker on the death of the worker.

32. CF. No. 1166 (Health), 1936.

33. CF. No. 20 (Health), 27th January 1922.

34. CF. No. 338 (Health), 1939.

35. By the Madras Maternity benefit Act of 1934 women workers were eligible for payment of Maternity benefit for seven weeks that is three weeks before and four weeks after confinement.

36. PSC. (Health) 28 September 1928, P.10 and CF. No. 605, Health, 26 July 1932.

In August 1938, the Council of the Corporation of Madras appointed an adhoc, committee to enquire into the conditions of workers, which recommended inter alia two months maternity leave to women workers of the Corporation. But the council in September 1940, sanctioned only one month maternity leave with wages and a sum of Rs. 2,370 in the supplementary budget of 1940-41 for the implementation of the maternity benefit scheme.³⁷ But even this allotted amount lapsed as not even a single women worker claimed maternity benefits. It cannot be said that no women worker qualified for the benefits during the period of allotment. The workers could not make use of the benefits available to them as they were illiterate and ignorant.

More or less the same conditions prevailed for three more years. In 1944 the Conservancy workers demanded maternity benefits on the lines of Madras Maternity Benefit Act of 1934. The grievances of the Conservancy workers were referred to the Labour Ad-hoc Committee in May 1944 which recommended three weeks maternity leave before and three weeks after delivery. The then Commissioner of Labour C. K. Vijaya Raghavan suggested that the grant of maternity leave could be liberalised according to the Madras Maternity Benefit Act.³⁸ This was accepted and the Act was made applicable to the women workers of the Corporation. The Council on 1st August 1944 sanctioned the implementation of the Madras Maternity Benefit Act to the Corporation women workers.³⁹ Thus the women workers of the Corporation of Madras had to wait for one more decade to get maternity benefits on the lines of the Madras Maternity Benefit Act, enacted in 1934.

Trade Union :

In spite of bad working and living conditions there was a general apathy on the part of women scavengers towards trade unions though they took part in strikes and agitations along with their men. The main reason for such an attitude was their traditional, social and religious customs. A women worker also had countless domestic chores to attend to after her work, which prevented her free participation in union activities. Though the conservancy workers fought many a struggle against the Corporation bureaucracy in these years, the participation of women conservancy workers was much marked in the strike of 1946. In August 1946 the conservancy workers staged a 23 day strike under the leadership of the Red flag union. When the strikers were arrested and taken to the police stations, in more than one instance, the women workers besieged the police station protesting against the arrest.⁴⁰ They were chased away by lathi charge which resulted in severe injuries on women scavengers. It is to be noted that a scavenger women named Arkamma died reportedly due to injuries sustained at the hands of the police which heightened the tempo of strike.⁴¹ Though the Government and the Corporation employed all their resources to suppress this Communist-led strike the strike was carried on with determination and the workers got several concessions. The role of the women scavengers in this strike was tremendous. Except this strike, the women conservancy workers involvement in trade union activities could not be traced, and this fragile involvement prevented them going beyond a certain point in union activities.

Summary :

To sum up, the Corporation of Madras was one of the biggest employers of women workers in the city of Madras. The female scavengers were recruited along with male scavengers and were employed in the conservancy work of the city. This civic body which was responsible for the health and sanitation of the people of Madras failed to look after the welfare of its own employees especially the women workers. The absence of women supervisors, lack of proper arrangement for care of children and the insanitary living and working conditions had the bad effects on the attitude of women conservancy workers towards their jobs. Though there have always been bad working and living conditions and economic discrimination their participation in organised labour union movement has been far from enthusiastic. These women workers were underweighed by society because of the nature of their employment. Though the introduction of the flushout system made the job some what better yet the stigma of pollution due to the handling of filth remained.

37. MCCP, dated 4 October 1940, PP. 5 and 6.

38. CF. No. 4902, (Health), 12 May 1948.

39. MCCP, dated 1 August 1944 P. 345

40. The Hindu, 17 August 1946 and 21st August 1946.

41. Karuppannan. P., Corporation Labour Union (Original manuscript) P.18 and The Hindu, 23 August 1946.

THE PUBLIC SERVANT : HIS OUTLOOK ON LIFE*

By **W. R. S. Sathianadhan**, I.C.S.,
Chief Secretary to Government.

There seems to be no exact definition of a 'public servant' in the wide sense of the term. **Indian Penal Code** has defined a 'public servant' in a restricted sort of way; but, for the purpose of this chatty article, I should like simply to define a 'public servant' as one who is in the service and employment of Government.

Lately, there has been a spate of articles with reams of platitudinous exhortations to public servants. They have been asked to be upright, honest, hard working, fair in their dealings, amenable to discipline and so on. Platitudes these may well be, but they are none the less true and constitute the bulwark of a public servant's equipment. But it is often erroneously assumed that the mere possession of these estimable qualities is sufficient to, make good as a public servant. It is to refute such a supposition that I venture to indulge in the following rather rambling observations.

It is well known that a large number of public servants choose their vocation, not because they are enamoured of the work, but because it affords safety and a sure future free from worry. The public servant possesses a steady income, followed usually by a pension; he has to face none of the uncertainties of those who earn their livelihood outside the Government departments such as in business, the legal profession, the private medical profession and the like.

The Two Types :

I often wonder why it is that a particular public servant, fully equipped educationally and properly trained according to prescription, should often prove a dismal failure, while another, equally well equipped, should prove a signal success. I cannot but feel that a large number of Government servants are doing their work quite well no doubt, but in a thoroughly routine manner, not really interested in or anxious to leave the imprint of their personality upon it, feeling their daily routine of work irksome and uninteresting and reluctantly doing only that much work as will earn them their pay without getting into trouble. They in fact, exhibit a strange anxiety to emulate the habits and characteristics of the common or garden vegetable! Others, on the other hand, are zealously interested in their work, anxious to make a mark, keen on pushing through their tasks with expedition, and are always thinking and planning ahead.

Transformation of the Indifferent :

A Government servant when he enters upon his duties, is equipped with certain qualities. He has had a family upbringing, inherited traits from his parents and grandparents, passed through a school or college education and come into contact with certain situations and people. All these environmental influences taken along with his inherited traits, go to make the man what he is. These contrasts are, to my mind, very largely due to the type of upbringing people receive in their own homes, though heredity no doubt plays no small a part. Some children have been fortunate in their parents, who with wise understanding have trained them in all the qualities of good conduct and disciplined citizenship. Others, alas, have not been so fortunate and this indifference or incapacity on the part of parents seems the basic reason why the children neglected in their pliant youthfulness grow up to be misfits, particularly in a Welfare State. The question is whether, at the stage when a person has reached mature manhood and has entered upon his duties, it would be possible to change his conduct and outlook from the negative into the positive. From my own experience in dealing with my subordinates, I have found that this transformation is not merely a possibility but it is a certainty in a majority of cases, provided of course that the "boss" has the capacity, patience and wisdom by most sympathetic and careful handling to transform an indifferent type into a first class public servant. This can and has frequently been done.

One cannot sufficiently condemn the very common complaint made by certain officers that they are unable to turn out good work in their departments because of the poor quality of their staff. He is indeed a poor general who complains about his men. Now, this remodelling of the staff is an art in itself. Mere harsh words won't do. Violent punishment is of no use at all.

*This article - Published in 'The Madras Information' 1956 Vol. X No. 1 PP. 66-69, was Selected for Publication by Thiru D. Srinivasa Rao Research Assistant in T. N. A. Madras.

The first thing to do is to study the psychology of the individual and then, by precept, patient teaching, admonition and—I stress this point—by praise whenever praise is due, we can gradually turn him into an excellent worker. Discipline no doubt must always be maintained and punishment is necessary where it is richly earned; but a timely word of praise and encouragement for good work is as essential in sound administration. Above all the Administrator should never stifle individuality in his subordinates. A quotation from *L. Urwick* published in the *Indian Journal of Public Administration* bears full repetition.

“The greatest crime the administrator can commit is to be too authoritative, too impatient of criticism and discussion, too quick to resent as disloyalty frank difference of opinion as to policy. Disloyalty arises when decisions have been taken, in lack of energy in implementing them, never in the process through which they are formulated. To treat opposition as something to be crushed or swept aside is to start the insidious process by which can did officials are turned into ‘Yes-men’, creatures who first enquire what will be ‘liked’ by their superiors before formulating their own views, who have lost the taste for honesty when thinking about the affairs of the organization. Once that process is started it will corrupt a whole undertaking like a leprosy. The direction will be robbed of the greatest contribution the personnel can make to the undertaking, unbiased and fearless statement of the best thought of which they are capable. Enthusiasm will be stifled, ability frustrated and energy turned inwards to concentrate on self-seeking. The administrator who gives way to the temptation to use his authority to suppress rather than to develop the views of his subordinates is committing the sin against the Holy Ghost.”

Inertia :

Coming now to the inertia which so often overtakes our public servants like a creeping paralysis, how can it be over come? I feel that a Government servant cannot really be regarded as a fine type unless he is continuously being driven to do good and honest work by an inward urge, that is to say, his own nature should drive him on to reach, continually for excellence. The advice of one whose opinion I value highly remains indelibly printed in my mind. “In doing public service, do not seek for praise from the powers that be or for wealth, titles or public recognition. Your reward must solely lie in self-satisfaction on good and honest work done and in thus earning the lasting gratitude and affection of the poor and needy.” Such advice, if taken to heart will surely go a long way to make a good public servant.

We, public servants, if we are not to die of boredom, must strive to make our work interesting. We have to develop a strong sense of humour. No doubt, public service, generally speaking, especially in offices, is a routine grind with little sunshine in it. But it is extraordinary how one can derive pleasure and real enjoyment out of one's work if only one seeks for it and vitalizes, the work and makes it a living thing. Hard work never killed a man. When on duty, let us public servants, bring to our work all the sustained concentration and energy we are capable of attune ourselves to the rhythm and swing of public administration and weave into the pattern of our tasks whatever they may be some bright threads of humour and human interest. After our day's work is over, do let us forget completely about it, relax, go and play, improve our general knowledge and a return next day to our duties with a light heart and a fresh and clear mind. We are not a race apart from others. The public servant must realize that “his capacity for innocent enjoyment is just as great as any honest man's”. Nothing disgusts me more than when a subordinate of mine who has done a piece of good work when thanked for it, replies, “It is my duty, Sir”. I consider this reply thoroughly nauseating. Good work should be his duty no doubt but it should be equally a pleasure in addition to being his duty. We are occasionally fortunate in coming across bright patches in our official life, as when a clerk of mine applied for casual leave on the plea that he had a cold in both noses!

Primary Duty to the Public :

The very name ‘public servant’ clearly indicates that his primary duty is to serve the public. A good way of realizing this is for the public servant to put himself in the place of the petitioner and try to visualize how the petitioner would react to the way in which he is dealing with his petition. We should remember that practically every file originates from a petition from some remote corner or other and more often than not, from some poor and needy man or woman. Only when the public servant can visualize with what eagerness the petitioner is awaiting a reply to his petition or appeal and how much his welfare and happiness for the future often depend on the nature of the reply, then only will the public servant become galvanized into putting all he has into the work, trying his utmost within the rules to help and that as soon as possible.

There is a tendency on the part of us, Government servants, to take the easy way. Whenever we are confronted with a difficult file, we are tempted to put it aside or to pass it on to some other department to gain time, or to make a series of unnecessary references to subordinate offices and then wait lethargically till all the replies are received, which might take years. The way to deal with a tough file is to attack it boldly from the very outset, irrespective of the difficulties. It is a good rule to get close to men and matters. Only by plunging boldly into life can we effectively solve our complex problems. Never skirt around a difficulty. I have coined a phrase for myself and it is "proximity is the secret of life".

We, public servants, are living in stirring times and should thank God that we have been privileged to take a part, however insignificant it may be, in shaping the destinies of and in building up sound traditions for our young nation. It is for us, 'public servants' to dispel all fear, and suspicion of ourselves from the minds of our non-official friends and to make them trust and above all, to like us. In order to do so, let us approach them with no sense of superiority whatsoever. Remember it is only by fortuitous circumstance that you and I hold the offices we do and possibly, given the same opportunity, many a non-official would have done better than we in the very offices we are holding. So, we and non-officials must look upon each other as brothers. We have to co-operate in the real sense of that word and real co-operation can never materialize without mutual regard and affection and without the complete absence in ourselves, public servants, of snobbery, false pride and a nauseating superiority complex. We, public servants, must serve the public in a truly missionary spirit of genuine brotherhood. If all of us realise this and act accordingly. I am sure we will be laying the solid foundations for a magnificent Welfare state.

Above all, let us, public servants, never lose our individuality. Let us realise that we are men and women with all the vital soul and lambent fire of human beings as distinct from animals and machines. Emerson puts it in his inimitable way thus :

"The common experience is that the man fits himself as well as he can to the customary details of that work or trade he falls into, and tends it as a dog turns a spit. Then is he a part of the machine he moves ; the man is lost. Until he can manage to communicate himself to others in his full stature and proportion. He does not yet find his vocation. He must find that an outlet for his character, so that he may justify his work to their eyes. If the labour is mean, let him by his thinking and character make it liberal. Whatever he knows and thinks, whatever in his apprehension is worth doing, that let him communicate, or men will never know and honour him aright. Foolish, whenever you take the meanness and formality of that thing you do, instead of converting it into the obedient spiracle of your character and aims."

THE GREEN SUN.*

The great interest which was shown in the appearance of a green sun near sunrise and sunset for a number of days last September has probably not yet died away, and though we have frequently referred in our Science Jottings to the various explanations that have been put forward, many of our readers will probably be glad to know the results of the investigations that have been made upon the subject. The general appearance has been so frequently described that it will not be necessary to say much about it now, but for the sake of clearness it will be to begin with a short description that it will be to begin with a short description of what was seen in Madras. I have chosen Madras, not because the phenomena were better seen there than elsewhere, but because the most complete observations seem to have been made there, for though thousands of persons all over the country observed the phenomenon a very few seem to have thought it worth their while to make any notes at the time.

The first day on which the sunset was such as to call for any particular remarks was Sunday September 9th, when the sun before setting assumed the appearance of burnished silver, the outline of the disc remaining sharply defined but the brightness being so reduced that it was easy too look at it with the naked eye. This appearance continued till the sun was lost below the horizon but no trace of colour was visible. Monday, the 10th was cloudy in Madras both at sunrise and sunset but in the afternoon the sun showed the same silvery appearance from about 5 O'clock onwards and a few minutes before sunset a small strip of his disc which was visible between two clouds was of a bright green colour. The following day—Tuesday the 11th—the phenomenon reached its maximum phase. From early in the afternoon the sun appeared of the same silvery hue as before, and soon after 5 O'clock the green colour became very marked. The green was not simply of that pale kind that one often sees in clouds and even in the moon, but it was a bright pea-green which was sufficiently strong to give the land-scape a decided green tinge while all the shadow had, by contrast, a pinkish colour. Perhaps the strangest feature was not the green colour but the sharpness with which the sun's disc was defined in spite of great absorption of the light by the intervening medium. This was very clearly shown by the case with which a large spot, which happened to be on the sun at the time, was seen with the naked eye. This spot was about 1' long (i.e., about 2,700 miles) and about $\frac{1}{2}$ broad, a by no means unusual size, but under ordinary circumstances it would not have been seen with the naked eye. The visibility of this spot led many persons to suppose that the colour was due to some chance which had taken place in the sun itself, and though one correspondent wrote to a local paper that he recognized it as an old familiar spot (!) others suggested that some huge eruption had taken place in the sun by which as a worthy doctor suggested, vast quantities of copper and cobalt vapour. Such an hypothesis was of course absurd, and a single glance at bright stars near the horizon would have shown it to be so, for these too were coloured green. The spot, in fact, was no longer than many that had appeared shortly before, and not nearly so large as one that was easily visible without a telescope about the end of 1881.

For several days after this the green colour appeared both at sunrise and at sunset but with diminishing intensity. Very brilliant cloud effects also visible before sunrise and after sunset in which red and green predominated. The red was peculiarly and was by many the reflection of some great fire. In this respect as well as in some others the cloud colours differed from the very beautiful ones which were seen shortly afterwards all over the world and which were distinguished chiefly by their delicate rosy crimson appearance. The most remarkable of all the cloud phenomena were those observed by Mr. Pogson on the morning of the 13th at 5 a.m. the sky assumed a remarkably intense reddish yellow colour, there was a dark would bank from East to South and above it a very vivid light closely resembling a red aurora. The light at this time was quite bright enough to read by, and the white pillars of the verandah bathed in a red light. By 10 minutes after 5 the light had very much diminished and bright orange yellow was the prevailing tint. By half-past 5 the whole had changed, and it was now so dark that it was difficult to make notes without a lamp. By 5-40 the low cloud stratum had become sea green and there was still hardly enough of light to write by. The sun rose at 5-50 a bright yellowish white ball and all the extraordinary tints vanished. From 15th to the 21st the sunrises and sunsets were almost normal but on the 22nd the green colour re-appeared and though it was less intense than on the former occasion it was still very marked for several days.

Having given this slight sketch of the appearance in Madras we may now glance at the reports from other places. In Ceylon and South India it was seen on the 9th and the colour was by many reported to be blue not green. This however is a point which need not trouble us since the blue colour would be produced in exactly the same way as the green and may be considered simply a rather more intense form of the same effect. To the north of Madras we have the best observations at Ongole where Mr. Manley saw the green sun on the 10th and was told by several trustworthy persons that they had seen it on the 9th. At Bellary the dates are the same as for Madras.

* This article appeared in the Madras Christian College Magazine Vol II in the year 1884. The author is Thiru C. MICHIE SMITH—From the Volumes of old records Tmt. L. A. Kasturi, Research Assistant, T.N.A., Madras was able to call it out for its publication here.

while at Belgaum it is said to have been seen as early as the 8th. This date however seems to be a little doubtful. Outside India we have a number of very remarkable dates. To the east of Madras the only report which has come to hand is one from the Captain of the *Cleomen* who saw the green sun on the 9th, 10th and 11th when his position was from lat. 8° to lat. 16° N. and long. $83^{\circ} 30'$ to $88^{\circ} 40'$ E. To the West on the other hand we have a complete chain of observations reaching more than half round the Earth. In the S.S. *Periton* it was seen on the morning of the 10th in lat. $10^{\circ} 4'$ N. long. $64^{\circ} 12'$ E. At Cape Coast Castle it was seen on September 18th. At Barinas in Venezuela and in Trinidad the sun was seen to be blue on the 2nd. In Honolulu "the sun's disc before setting was seen to be green on the 5th, and the master of the *Jennie Walker* greenish" at 5 p.m. on the 4th. There are other observations available for that part of the world but as they agree with each other it is not necessary to quote more of them. These dates which we have given all refer to the first appearance but we have another series referring to the re-appearance. Of these the earliest is got from an observation made on the P and O.S.S. *Nizam* on the 20th when in lat. $12^{\circ} 50'$ N. and long. $48^{\circ} 26'$ E. At almost all stations in South India the greenness re-appeared on the 22nd while from Diem in the Soudan the ill-fated Hicks Pasha wrote on the 24th "To-day when it (the sun) rose it was of a pale green colour."

Thus far we have seen dealing only with eye observations, and before going on to show what light can be thrown on the subject by *instrumental* means, it will be well to examine the various hypotheses that have been put forward as two of these have been founded simply on the observations which we have described. The hypotheses that have received any general publicity are three.—

- I. That the cause was volcanic dust brought from Krakatao by air currents.
- II. That the cause was meteoric dust.
- III. That the cause was an abnormal quantity of aqueous vapour in an uncondensed state.

The volcanic dust theory was suggested very early by Mr. Pogson and was widely accepted as being by far the most probably, and until reports were received from distant stations like Trinidad and Honolulu it was difficult to show that part of the effect might not be due to this cause. If, however, we examine the various dates at which the phenomena were first observed we find it impossible to admit that this explanation can be the true one, though, strangely enough, Lockyer adduces these very dates as evidence in its favour. For this purpose however he assumes that the green sun was produced by the same cause as that which gave rise to the remarkable auroras which were seen over the greater part of the world later in the year. We will give reasons farther on for deciding that the two phenomena were due to quite different causes and mean while will simply examine the velocities required to carry the dust to the various places by the date at which the phenomena were first observed. The chief eruption at Krakatao took place between 9 a.m. and 10 a.m. on the 27th August, and it is to this eruption that we must look for the ejection of materials which could have been carried up to a sufficient height to travel so far round the earth before falling. Combining this time with the dates already given we find the following velocities are required :—

Krakatao to Mauritius	161 miles per hour
" Cape Coast Castle	71 " " "
" Trinidad	74 " " "
" Lat. $8^{\circ} 21'$ N. Long. $155^{\circ} 28'$ W.	85 " " "
" Colombo	6.7 " " "
" Madras	7.3 " " "
" Bellary	7.9 " " "
" Lat. $10^{\circ} 4'$ N. Long. $64^{\circ} 12'$ E.	9.8 " " "

Omitting Mauritius we see that we have two groups in each of which the velocity increases with the distance, while in the distant group the velocities are about ten times as great as in the near group.

Lockyer attempts to explain away this difficulty by assuming an upper and an under current travelling with very different velocities, but even if there were any evidence for this—and certainly none has been brought forward—it would afford only a very partial explanation. Further, if we consider that a velocity of 80 miles per hour is that of a violent hurricane, and that there is not

the slightest reason to believe that such steady strong air currents exist in the upper part of the atmosphere, we are driven to the conclusion that any explanation which has to call in such hypothetical agents must be abandoned. There is one other piece of evidence which to my mind is very strong. It is a well known circumstance that dust in the air absorbs a great deal of solar heat, partly by its direct action and partly by condensing round it moisture from the air. If that an abundance of dust were present in the air we should expect to find that the sun's heat was greatly diminished, and if there was much moisture present along with it, the moisture would be condensed and would fall as rain. Now, as will be shown farther on, there is conclusive evidence that vapour was present in great abundance yet the rainfall for September, over the whole of the Macraes Presidency, was only about half of what was due for the month, and the solar radiation as measured by a black bulb thermometer in vacuo was considerably above the average. Accordingly it is that a careful microscopic examination of the first rain which fell after the appearance of the green sun showed no trace of volcanic dust, and we get an accumulation of evidence which would completely justify us in casting aside the dust hypothesis even though we had no other one to put in its place.

The second hypothesis, which ascribed the phenomena to the effects produced by volcanic dust is liable to many of the objections which we have already brought forward against volcanic dust and as it seems now to have been abandoned by most of its supporters it is unnecessary to consider it farther.

There remains then only the water vapour theory which I put forward at the time on purely spectroscopic evidence and which has, so far at least, stood unimpaired by all subsequent researches. The theory is briefly this. At the time of the phenomena there was an abnormal amount of moisture present in the air which was almost entirely in the state of vapour, and not condensed into clouds, and that the green appearance was produced simply by the absorption of the red and yellow rays by this moisture. To understand fully the evidence for this hypothesis we must consider the effect produced on light as it passes through the atmosphere. When we allow light from an electric lamp, or any other source of white light, to pass through a narrow slit and fall upon a prism. It is broken up into a series of colours which we call a spectrum. If we examine this spectrum with a telescope we find that it is continuous, one colour passing into the next quite imperceptibly. If now we use sunlight we find a complete change. we still have the various colours in the same order but we see that the spectrum is crossed by innumerable fine black lines. These lines are known as the Fraunhofer lines and are due to absorption by the various media through which the sunlight has passed. Most of them are produced by vapours which surround the sun itself, but some are due to the earth's atmosphere. That this is so may be shown very simply by examining the spectrum of the sun when it is near the zenith and comparing it with the spectrum got when the sun is near the horizon. In the latter case the sunlight has to pass through a much greater thickness of the atmosphere than in the former case and consequently any effect due to absorption by the atmosphere will be intensified. This comparison has been made with great care, and a number of lines have been found which are undoubtedly due to the earth's atmosphere. Of these several have been shown by direct comparison to be due to water vapour and it is with these that we are concerned at present. One of these lines, or rather groups of lines, is in the reddish yellow and is known as the "rainband" on account of its great intensity before warm rain. The value of this band as a means of predicting rain was discovered some eight years ago by Piazz Smyth, and observations carried on continuously since then, have shown conclusively that I did not overestimate it. This is the most prominent of the bands due to water vapour but there are many others. The ordinary sunset colours are due more to general absorption than to special absorption, the typical red sunset being produced when the greater part the blue is absorbed, and when the development of the rain band and of another group in the greenish yellow, known as the "low-sun band" cuts out most of the yellow. At times however we have a totally different distribution of the absorption, the red rays being much more absorbed than the blue, thus giving rise to green and slaty-blue or grey clouds. This, so far as my experience goes is chiefly associated with thunder clouds and usually proceeds broken weather. This is the kind of spectrum that was yielded by the green sun. The greater part of the red was either wholly absorbed or greatly reduced in brilliancy, and at the same time the rain band and all other bands due to the presence of water vapour were very strongly marked. Had this spectrum been seen on an actual cloud it did not have called for would very special attention but in this case it was got when there were no clouds visible and when the spectroscope was directed straight to the sun. The conclusion to be drawn from this was that between us and the sun there was an abnormal amount of water vapour, of which a very small quantity condensed, only enough, in fact, to form the slight haze which was seen round the horizon. At the same time the atmosphere, as tested by the ordinary meteorological instruments, was less moist than usual. This circumstance has been eagerly seized on by some of the opponents of the water vapour theory who, with strange ignorance of a subject on which they ventured to write, held it to be a conclusive argument in their favour.

As a matter of fact it is a very common thing to find the upper strata of the atmosphere full of moisture while the stratum close to the earth is comparatively dry. In the particular case under investigation the explanation is very simple. The prevailing wind at the time was S. W.—a wind which in Madras is noted for its dryness. At the same time the ground was very owing to a deficiency in the rain-fall. These two causes would affect only a comparatively thin layer of the atmosphere, while the amount of moisture in the upper regions would be regulated by entirely different causes which we will discuss presently. At the same time this dryness of the lower atmosphere played a very important part in the production of the phenomena, inasmuch as it prevented the formation of low clouds which would have concealed the sun. Were it not for the formation of low clouds there can be little doubt but that a green sun would frequently be seen before the bursting of the monsoon, when the air is heavily laden with moisture. In support of this I may point to the appearance of a green sun on several mornings and evenings in the middle of last May when there were some signs of the setting in of the monsoon-currents in the upper regions of the atmosphere, and now that attention has been called to it, it will probably be found that the appearance of a more or less green sun about the beginning of the monsoon is by no means uncommon. It still however remains to be shown why the phenomenon was so very marked in this particular case, and while I think considerable light can be thrown on this by a consideration of all the circumstances, I do not pretend that a complete explanation is yet possible.

It would be out of place here to go into a full discussion of the meteorology of the month, it will be sufficient to point out that there is ample evidence to show that it was decidedly peculiar. The barometer was subject to a series of fluctuations which extended with wonderful uniformity over the whole of India. The rainfall for the month was only about half the average except in one or two places where it was exceptionally heavy as for instance at Canajore, in Mysore, where 10.85 inches fell on the 6th, 7th and 8th. Generally the state of the atmosphere was such as to give rise to local disturbances which in some cases were of exceptional violence. In particular I have received accounts of a very violent storm of wind and rain which passed over Tindivanam on the 6th, and of a violent gale of wind of very short duration which passed over the Koondahs on the morning of the 9th. All these things point to what we may call a state of strain in the atmosphere due no doubt to the different conditions of the the upper and lower strata.

It seems very probable that electricity played some part in the production of the phenomena for we have evidence of a highly electrified state of the atmosphere. Observations with an electrometer made in Madras showed that during the early part of the day the air was charged with negative electricity, which is almost always associated with a disturbed state of the atmosphere. This negative charge was the first indication of an abnormal state and was noticed for several days before each of the appearances of green sun, as well as during the whole time when it was visible. But too much stress must not be laid on this, for there are indications that the source of negative electricity lay near the ground. There were however other indications of the highly charged electrical state of the upper atmosphere in the abundance of sheet lightning, accompanied by frequent discharges of forked lightning between cloud and cloud whenever any clouds were formed. This continued till October 2nd, when a very severe thunder-storm, in which the discharges were almost entirely between cloud and cloud, passed over Madras. This thunder-storm was accompanied by a very heavy fall of rain. It seems quite possible that the Krakatao eruption may have had something to do with the electrical state of the air for we know that matter ejected from volcanoes is often highly electrified, and in this particular case an eye-observer has described the brilliant electrical display which accompanied the eruption.

The presence of abundance of vapour at the time seems to be explained naturally enough by the setting in of the monsoon currents in the upper part of the atmosphere, or at least by the conflict between the N.E. and S.W. monsoons which was apparently begun by that time. Evidence of this is found in an extract from the log of the P. and O.S.S. Nizam, with which I have been favoured, and in a letter from Mr. Levinge at Kodaikanal who writes that "early in the month the wind was from the North which was unusual." It is quite possible that the enormous amount of vapour which had been poured out of Krakatao during eruption, which had lasted for months, may have been a not unimportant factor, and it is at least possible that the monsoon currents may have been influenced by the same cause. The onset of the familiar fogs in the contest between the monsoons, during which the vapour would be to a certain extent dissipated.

In what has gone before I have assumed that the absorption by water vapour is sufficient to account for the green colour seen and it will be well to give direct evidence of this. Fortunately the evidence is conclusive. Several years ago Lockyer published two observations of his own of a green sun, seen in the one case through the steam escaping from the funnel of a small steam boat, and in the other through a mist on the Simplon. The former of these observations is confirmed by others. There is also an observation made by Paizzi Smyth* represented in a plate of which he gives the following description. "Two eye-views of varieties of daylight, whereof the first represents a remarkable case of sun looking blue rather than yellow, red, or the colours usually given to it by extra thickness of the atmosphere: and the second shows a peculiarly green sunset sky—both of them proving to be the forerunners of the Sirocco's not stifling wind and its concluding warm rain."

To sum up then. We have conclusive evidence of the presence of an abnormal amount of aqueous vapour in the upper part of the atmosphere. This vapour was almost entirely uncondensed and was probably diffused through a great depth of air. The vapour was probably mostly brought up by the monsoon currents but may in part have come from Krakatao. The distribution was apparently partly due to electrical action and partly to the peculiar meteorological state at the time. We have, farther, evidence that the presence of moisture is quite sufficient to account for the phenomena. I may add that the following monsoon was excessively heavy the rainfall in Madras being more than 19 inches and at Masulipatam $15\frac{3}{4}$ inches, above the average, while for the whole Presidency it was nearly 26 per cent above the average.

There is one point on which a word of explanation may perhaps be necessary. In speaking of the dust theory I have used as an argument against it that the sun's heat was not to any great extent absorbed by the medium which acted so strongly in absorbing the light while I have not considered that this is any objection to the aqueous vapour theory. Of course I am perfectly well aware that Tyndall holds that moist air absorbs a vastly greater amount of heat than dry air does, but his experiments on this subject are notably untrustworthy and are contradicted by other observations made with much more satisfactory apparatus as well as by the experience of metrologists. In fact Mr. Blanford after fully considering the question goes so far as to say that "the conclusion which the present state of our knowledge seems to justify, is both air and vapour, as compared with other gaseous bodies, are moderately good absorbers of heat, and in a nearly equal degree."*

I would point out in conclusion that what I have written has no connection with the explanation of the brilliant after-glows which were seen over the greater part of the earth at the end of last year and the beginning of this year for the spectroscope showed that when these were most marked the upper part of the atmosphere was very free from moisture. It seems quite possible that these after-glows were due to the presence of a very small quantity of fine dust suspended in the air, but this is a question which must be settled by a much more careful examination of all the observations has yet been attempted.

* Edinburgh Astronomical observations Vol. XIV, Appendix, P.29.

PAIN*

by A. C. L.

Pleasure and pain are relative terms but one should not imagine that pain is simply the absence of pleasure. It is a positive feeling accompanied suffering of various degrees. We are accustomed to think of pain as something unwelcome and evil. But if we consider a little, pain whether mental or physical, has its own use.

Pain is a sign of health. A man receives a blow and shouts with pain. He is quite healthy. Another man is pricked with a pin but is unconscious of it. He is suffering from some dangerous illness, which it would be hard to cure. So long as we have the sense of pain there is health and hope. So also in the case of mind and spirit. A man that is callous to pain and has no sensitiveness is a hardened man. There is little hope for him. Our minds and spirits should be responsive to pain of any kind. We should not succumb to it but we should have the feeling of pain.

Pain shows where there has been an injury. A man wounded in the foot at once sit down, catches hold of the part and tries to relieve it. It is the pain that has helped him to locate the injury. We know the evil of not locating any injury. If a man's artery is cut and he is unconscious of it he may bleed to death. So also in the case of our internal organs. Pain shows there is disease and we at once take some steps to diagnose the disease and treat it. Disease in any unseen part of the body can be located only by pain and the nature of the pain helps us to discover the nature of the disease. So also in our souls. The presence of evil is first recognised by a feeling of pain or by some vague uncomfortable feeling. If we do not at once confess it and give it up we may be lost.

Pain often is a measure of our strength. A strong man can bear more pain than a weak man. A strong minded person bears sorrow better than a weak minded man. The former suffers as much, if not more; but he controls his expression of emotion and thereby shows his strength. And pain shows the sympathy that exists between the different organs of the body. As injury to the head sends up the hands to rub the part, the eyes very often weep in sympathy, and the mouth and the other vocal organs produce distressing sounds. So among human beings: affection shows who our true friends are and whom we may trust. In this manner we can always find something to profit us by contemplating those things which we consider evil.

*This article as published in the C.M. College magazine Tirunelveli (September 1913 Vol. No. I) has been chosen by Thiru G. Balan, Research Asst. in TNA, Madras.

THE ORIGIN OF KHAKI*

It is not generally known that Mangalore has contributed a word to the English language which is as much as in people's mouths as the article it stands for is on people's backs.

"Khaki is the word, and khaki is the only wear of soldiers, in the field at least". In a Pamphlet issued by Dr. Robson, moderator of the Free Church of Scotland, occurs the following interesting Paragraph concerning the Missions—Handlungs—Gesellschaft, or Basel Industrial Mission.

In the present prosperous Company, we have the result of a growth of 60 years. The seed was planted in a series of mistakes and failures, but when once it took root and sprouted, subsequent growth was secured by careful attention to experience by business sagacity and enterprise. The first successful attempt was the starting of a Printing Press in 1851. In the same year there was sent out to Mangalore a skilful Master—weaver named Haller who died much to procure for the Basel Mission. Textiles the superior excellence which came at length for it was a long time before the industry become profitable to be recognised and emulated in the Indian Market. Haller was the discoverer of the fast khaki colour, which he obtained from the rind of the same *Carpus anarcadiun*, and to which he gave the Canarese name of Khaki. The Mangalore Police were the first to be clad in Khaki Cloth. When Lord Roberts was Commander-in-chief in India he incidentally visited the Basel weaving factories on the coast and this visit led to the introduction of the Khaki uniform into the army".

And so it was a German in India that gave Khaki to the British army.

By Tmt. A. Savithribai, R.A.

*This article is the find of Tmt. A. Savithribai R.A., T.N.A., Madras from the Magazine of St. Joseph's College, Tiruchirappalli.

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பக நூலகத்தில் 1—4—1991 முதல் 30—6—91 வரை
பெறப்பட்ட மற்றும் விலைக்கு வாங்கப்பட்டுள்ள நூல்களின் பட்டியல்.—

வரிசை எண். மற்றும் ஆசிரியர்.

தலைப்பு.

(1)

(2)

- 1 Messrs. E. Thankalet The position of women in the Banana — Fibre Article making units inverkizhambi(Kanyakumari district) 1988.
- 2 V. Rajendran Kerala Sthalanama Kosan by Vilakkudy Rajendran
- 3 Do. .. Aduppavum Akalchayum by V. Rajendran.
- 4 Do. .. Mahacharithamala— 133
- 5 Do. .. Do. 153
- 6 Do. .. Dravidan.
- 7 Church of saint John the Baptist, Madras-8. 150th Anniversary, 1840— 1990 Souvenir.
- 8 M. Raguraman History of Madras observatory.
- 9 M. Radhakrishnan Food origin during the 2nd World War in the Madras Presidency.
- 10 T.N.L.A. Secretariat Committee on Public Undertaking 1989—90, 46th report— 2 copies.
- 11 Do. .. Committee on Public Undertaking 1989—90, 47th report— 2 copies.
- 12 Do. .. Committee on Public Undertaking 1989— 90, 48th report— 2 copies.
- 13 Do. .. Committee on Public Undertaking 1989— 90, 49th report— 2 copies.
- 14 Do. .. Committee on Public Undertaking 1989— 90, 50th report— 1 copy.
15. பொது (மா.நி.அ) துறை த.நா.அரசு தமிழ்நாடு மாநில நிர்வாக அறிக்கை 1986— 97.
16. Government of Mauritius Annual report of the Archives Department for the year, 1989.
17. H. B. Dhanalakshmi. Socio economic life in South Kanara during 1525— 1675,—A study.
18. பொதுப்பணித்துறை, அருப்புக் கோட்டை வட்டம், விருதுநகர் காமராஜ் மாவட்டத்திற்கும் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திற்குமான தரப்படுத்தப்பட்ட விலை விபர அட்டவணை 1991—92.
19. T. R. Chandrasekaran The Madras Vigilance Home— A study in Historical perspectives 1936— 1986.
20. Indian Historical Records Commission Bikana. Proceedings of the 51st Session, Vol. 11— 1988.
21. C. தாமஸ் Political relations between Mysore and Carnatic 1761— 1799.
22. Mohammed Mustafa.. .. Land Revenue Administration in Chittoor District 1801— 1821— A study of the experiments conducted by the company administration.
23. V. மாணிக்கம் பதி கட்டபொம்மன் கும்மிப்பாடல் 1983

(1)

(2)

24. தென்னாற்காடு மாவட்ட நூலக ஆணைக்குழு தென்னாற்காடு மாவட்ட நூலக வளர்ச்சி மாநாடு 1990 கடலூர் சிறப்பு மலர்.
25. C. T. Rija Chand an.. .. The History of Anglo-Indian Women in Madras since 1900.
26. Haruka yana— gisawa, Tokyo, Japan. Socio—economic change in South Indian Rural Society, 1860 to 1960.
27. Department of Statistics, Madras-6. World Agricultural Census, 1975—80, Tamil Nadu, Madurai District.
28. த.நா. அரசு வேளாண்மைத்துறை Agricultural Statistics, Kanyakumari.
29. செய்தி மக்கள் தொடர்பு அலுவலர், காமராஜர் மாவட்டம். ஈராண்டில் காமராஜர் மாவட்டம் ஒரு கண்ணோட்டம்.
30. The Commissioner of Labour, Madras-5. Tamil Nadu Labour Journal, Vol. 20, No. 11.
31. Do. Tamil Nadu Labour Journal, Vol. 20, No. 9.
32. Do. Tamil Nadu Labour Journal, Vol. 21, No. 8.
33. Do. Tamil Nadu Labour Journal, Vol. 20, No. 12.
34. Do. Tamil Nadu Labour Journal, Vol. 21, No. 2.
35. Do. Tamil Nadu Labour Journal, Vol. 21, No. 4.
36. Do. Tamil Nadu Labour Journal, Vol. 21, No. 5.
37. Do. Tamil Nadu Labour Journal, Vol. 21, No. 6.
38. Do. Tamil Nadu Labour Journal, Vol. 21, No. 7.
39. Vivekananda Kendra, Kanyakumari—Annual Report, 1987.
40. மக்கள் நல்வாழ்வு மற்றும் குடும்ப நலத்துறை. மக்கள் நல்வாழ்வு குறித்த மானியக் கோரிக்கை 1985-86.
41. Government of India, Ministry of Rural reconstruction. Try sem—National Scheme of Training of rural youth for self employment.
42. District Rural Development Agency, Kanyakumari. Poverty to prosperity.
43. Do. DRDA—Programme and Progress.
44. Anna University Calendar, 1986-87.
45. National Archives Annual report, 1976.
46. Vivekananda Kendra, Kanyakumari. National Resource Development Project, Kanyakumari
47. Do. Rural Development Programme in Tamil Nadu.
48. Occupational Therapy Centre, Vivekananda Kendra, Kanyakumari. Report 1988.
49. தமிழ்நாடு வேளாண்மைப் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சி நிலையம், நாகர்கோவில்-4. 1985-86-ம் ஆண்டு ஆராய்ச்சி முடிவுகள்
50. Labour Welfare Schemes of the Rubber Board.
51. Short notes on Teni forests—Tirunelveli Division 1979-80.

(1)

(2)

52. மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், நாகர்கோவில். கன்யாகுமரி மாவட்டம் பல் துறை வளர்ச்சிப் பணிகள் சிறப்புமலர்.
53. Indian Overseas Bank, Madras Fact finding Survey Report on Kanyakumari District
54. New India Assurance Urban Non-Traditional Business.
55. Spices Board, Cochin-18 Annual Report, 1987-88.
56. Pallavan Transport Corporation 15th Annual Report, 1986-87.
57. Ministry of Commerce, Government of India. Handicrafts Directory 1980-Kanyakumari.
58. Madras Science Foundation, Madras. Eco. Development os Kaveri Basin
59. Indian Overseas Bank Credit Plan for Kanyakumari District.
60. Dakshina Bharat Samaj, Rourkela. Souven , 1978.
61. Ootacamund Gymkhara Club Souvenir, 1988.
62. Indian Journal of Criminology, Vol. 7, No. 2, July 1979
63. Directorate of Agriculture, Tamil Nadu. Catalogue of Ornamental Plants—Seeds.
64. K.K. District Small Farmers Development Agency at Nagercoil. Project report, 1978-79.
65. பாரதியார் சங்கம், சென்னை-85. பாரதி விழா சிறப்புமலர் 1972.
66. Joint Director of Agriculture, Nagercoil. Agriculture in Kanyakumari
67. Panchayat Development in Kanyakumari district 1977-78.
68. Evaluation and applied research department, Kuralagam, Madaras. Economic trends in the District of Kanyakumari May 1980.
69. State Planning Commission, Madras-5 Towards an affluent District economy Vol.I.
70. Indian Overseas Bank, Tirunelveli Credit plan for Kanyakumari district 1988-1990 and annual action plan 1988.
71. District Industries Centre, Konam, Nagercoil. Action plan for 1985-86 to 1987-88.
72. Director of Family Welfare, Madras-8 Monthly statistics on Maternal and Child Health immunisation and contraception.
73. Small Industries Service Institute . . Techno economic Survey of K.K. District.
74. I.O.B, K.K.District Rural lending service area.
75. Do. Model service area plan 1989 of I.O.B.
76. Kanyakumari Central Co-operative Bank, Nagercoil Basic data
77. S.T. Hindu College, Nagercoil . . Seminar on Industrialisation of K.K. District 1st October 1984.
78. Holt, Rinehart and winston, Newyork Purposes of Art by Albert, E. Elsen
79. Hamlyn Publishing House, England African Art 1970
80. Do. Treasures of World Art, 1975.

(1)	(2)
81 Hamlyu Publishing House, England,	Art Treasures of the World 1976.
82 Commissioner of Statistics	Annual Statistical abstract of Tamil Nadu 1895-87
83 Mukhopadhyay (Kalyankumar) and Guha (Partha Subir).	Library Conservation.
84 Toynbee	A study of History — Vol. I.
85 Do.	A study of History — Vol. II
86 Thapar	Ashoka and Decline of Mauryas.
87 Gopal	Jawaharlal Nehru — Vol. I.
88 Gopal	Jawaharlal Nehru — Vol. II
89 Nanda	Mahatma Gandhi.
90 Gopal	Jawaharlal Nehru — Vol. III
91 Gaitonde	Liberation of Goa.
92 Potter	India's political Administration 1919-83
93 D.I.P. : Hechr.. ..	Indias Freedom struggle
94 Paul Hockings	Ancient Hindu Refugees Badaga Social History 1550—1975.
95 Mathew (K.M.)	Flora of the Tamil Nadu Carnatic Vol. I Materials, for a flora of the Tamil Nadu Carnatic.
96 Do.	Vol. 2 Illustrations on the flora of the Tamil Nadu Carnatic 1982.
97 Mathew (K.M.)	Vol. 3 Part I Polypetalace 1983.
98 Do.	Vol. 3 Part II Gamopetalaces 1983.
99 Do.	Vol. 3 Part III Monocotyledones 1983.
100 Do.	Vol. 4 Further Illustrations on the Flora of the Tamil Nadu Carnatic 1988.
101 Information Research Academy, New Delhi.	Library conservation.

**DETAILS OF RESEARCH SCHOLARS ENROLLED AND THEIR TOPICS OF RESEARCH IN TAMIL NADU ARCHIVES
DURING THE PERIOD FROM 1ST APRIL 1991 TO 30TH JUNE 1991.**

Serial number and Name.

Subject.

*Date of
enrollment.*

(1)

(2)

(3)

1	Thirumathi W. V. Gita	Ph.D.	"Opium policy in the Madras Presidency", 1878—1947	..	10th April 1991.
2	Thiru L. Baktha Lawrence Godwin	Do.	"Wars of Independent India, 1947—1960"	..	8th April 1991.
3	Thiru K. P. Prabhakara Panikkar	Do.	"Riots in Madras Presidency, 1885—1947"	..	6th April 1991.
4	Tmt. Vasanthi Viswakumar	Project Work	"The effect of Socio-Political Movements on the development of women in Tamil Nadu, 1900—1960."	..	3rd April 1991.
5	Tmt. C. H. Tanjasee	Ph.D.	"Salveng and Serfdom in the 19th Century in Kerala, 1790—1900."	..	10th April 1991.
6	Selvi P. Ezhilarasi	M.Phil.	"Women Journal Stri Dharma", 1900—1950	..	12th April 1991.
7	Thiru K. Balasubramani	Ph.D.	"Tamil Nadu Politics"	..	20th March 1991.
8	Thiru A. Rufus Manickadoss	Ph.D.	"Second World War and Madras, 1900—1959"	..	16th April 1991.
9	Thiru T. T. Cherian	M.Phil.	"Maritime Trade of Mahe", 1701—1960	..	12th April 1991.
10	Thiru S. Chola Perumal	Writing a book	"Development of Health Care System in Tamil Nadu", 1901—1960.	..	12th April 1991.
11	Thiru Vasanthakumar	M.Phil.	"Ranarathnakava of Salva", 1880—1900	..	8th April 1991.
12	Thiru Anup Dave	Project Work	"Urban History of Thanjavur Town Planning of South Indian Cities", 1670—1947.	..	9th April 1991.
13	Thiru K. Sivasubramanian	Ph.D.	"Irrigation Management under tanks in Tamil Nadu", 1670—1960.	..	24th April 1996.
14	Thiru Major K. Ganapathi	Official	"Regimental History", 1670—1960	..	22nd April 1991.
15	Selvi Sheela F. Christina	M.Phil	"The English Factory of Tellicherry and trace on the Malabar Coast", 1700—1800.	..	22nd April 1991.
16	Thiru S. Ganeshran	Ph.D.,	"Socio-Economic Background of Nationalism in Tamil Nadu", 1800—1947.	..	23rd April 1991.

17	Selvi Caroline Nesabai, D.	Ph.D.	"Womens Organisation in Tamil Nadu", 1900—1960	..	18th April 1991.
18	Thiru Sinnappah Arasaratham	"Trade and Economy of South India", 1750—1800	..	23rd April 1991.
19	Thiru P. Govindaraj	M.Phil.	"The quit-India Movement and the Communists", 1920—1947.	24th April 1991.	
20	Thiru V. Jebaraj Joseph	M.Phil.	"Emancipation of Women in Tamil Nadu", 1916—1947	..	22nd April 1991.
21	Selvi Deepa Marshall	M.Phil.	"Alleppy in the Marilive Trade of India", 1801—1960	..	24th April 1991.
22	Tmt. V. Radha Rao	Ph.D.	"Contribution of Women to National Development with particular reference to Tamil Nadu", 1900—1960.	29th April 1991.	
23	Thiru M. Thangaprakasam	Ph.D.	"Freedom Movement and Repressive measures in Tamil Nadu" 1920—1947.	3rd April 1991.	
24	Selvi P. Komalavalli	Ph.D.	"Socio-Economic—Development Madurai District", 1757—1957.	8th May 1991.	
25	Thiru S. Thiyagarajan	"Collection of Short Stories", 1954—60	..	29th April 1991.
26	Thiru S. Vijayan	Ph.D.	"District Administration in Tamil Nadu with special reference to Nilgiris", 1900—1960.	26th April 1991.	
27	Selvi S. Vijaya	M.Phil.	"Women and Social Welfare", 1950—1960 (1990)	..	26th April 1991.
28	Tmt. Radhika Natarajan	Ph.D.	"Trade and Politics on the Coromandal Coast", 1670—1740.	26th April 1991.	
29	Thiru M. Munirathinam	"Development of Irrigation in South India", 1670—1947	..	3rd April 1991.
30	Tmt. Shevanti Narayan	Ph.D.	"Trade of Bay of Bengal", 1780—1850	..	10th April 1991.
31	Thiru Varghese Jeyaraj	Ph.D.	"Zamindari Systems in Madurai District" 1801—1950	..	7th May 1991.
32	Thiru T. Natarajan	Ph.D.	"Temple entry Movement in South India 1900—1960	..	15th April 1991.
33	Thiru S. Kumar	M.Phil.	History—Pulicat—A study 1670—1960	..	30th April 1991.
34	Thiru A. Tamizharasan	M.L.	"Charitable Institutions and Endowments" 1670—1950	..	4th May 1991.
35	Selvi R. Satyabama	M.Phil.	"Socio—Economic Conditions of the Handloom Weavers in Tiruchi, 1900—1947	2nd May 1991.	
36	Selvi V. Maduram	M.Phil.	"Development of Secondary Education in Tamil Nadu" 1947—1960.	..	2nd May 1991.
37	Thiru A.K. Sensarma	"A History of Past Major cyclones in India," 1640—1865	..	25th April 1991.
38	Thiru A. Ballom Riju	Ph.D.	"History of Govavari and Krishna Irrigation Projects and their contributing to Andhra" 1850—1900	..	30th April 1991.

(1)

(2)

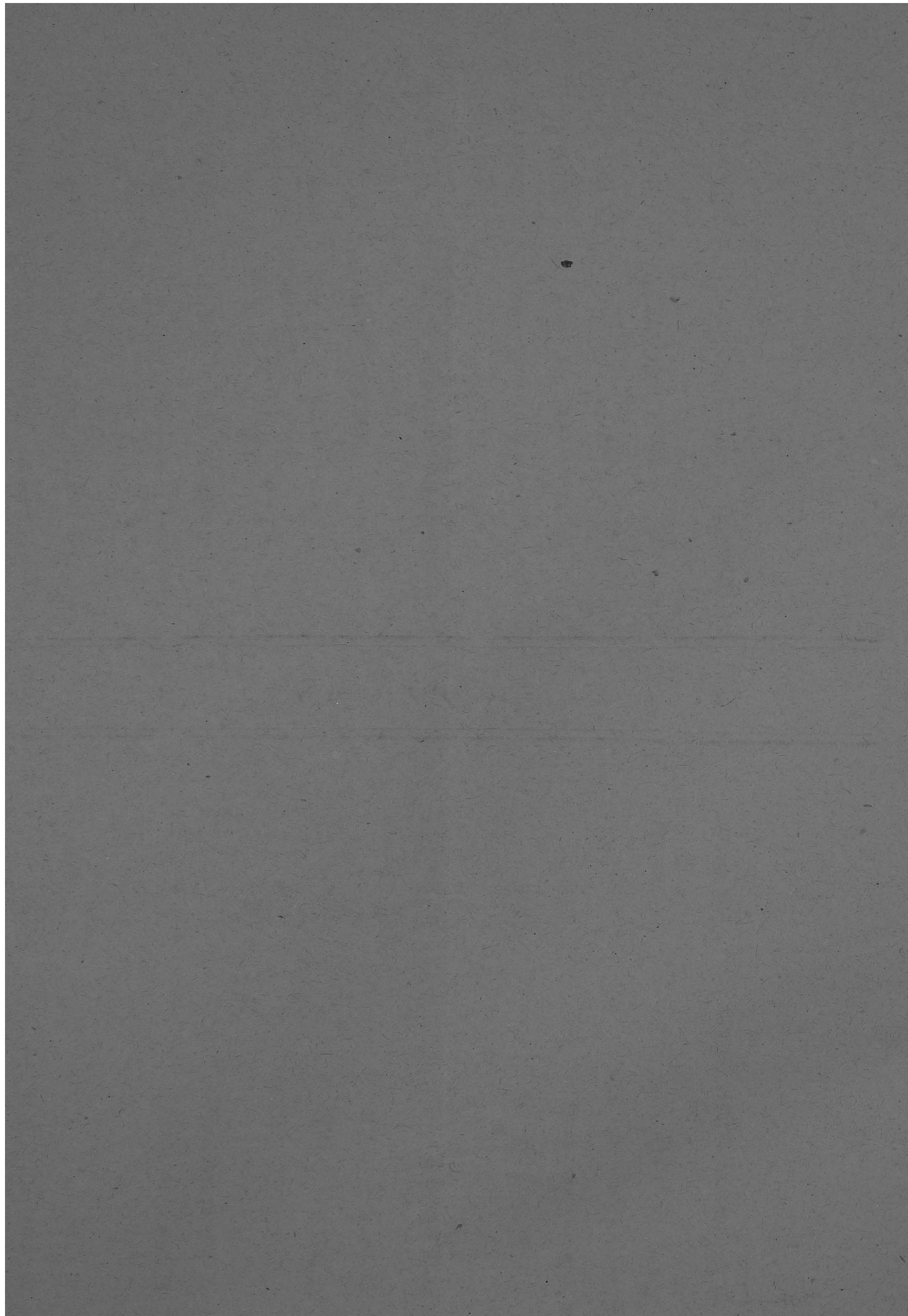
(3)

39 Thiru P. Maduraiveeran	Writing a Paper	..	"District Administrations" 1900—1960	..	6th May 1991.
40 Thiru G. Sundararaman	Ph.D.	..	6th May 1991.
41 Selvi A. Rajeswari	Ph.D.	..	7th May 1991.
42 Thiru S. Kunasekaran	Ph.D.	..	2nd May 1991.
43 Selvi T. Kamala	Ph.D.	..	8th April 1991.
44 Thiru P. J. Cherian	Ph.D.	..	8th April 1991.
45 Thiru V. Saravanan	Ph.D.	..	8th April 1991.
46 Thiru J. Dharmaraj	Ph.D.	..	12th April 1991.
47 Thiru T. K. Sethuraman	Writing an article	..	10th May 1991.
48 Thiru C. Periasamy	Ph.D.	..	19th May 1991.
49 Tmt. V. Jalaja Sakthidasan	Publishing a book	..	15th May 1991.
50 Thiru V. Venkata Ramu Reddy	M.Phil.	..	13th May 1991.
51 Thiru D. Kothandaraman	Ph.D.	..	16th May 1991.
52 Thiru N. Rajendran	Publishing book	..	16th May 1991.
53 Dr. N. Gopinathan Nair	Writing an article	..	13th May 1991.
54 Tmt. Padmakumari Amma	Ph.D.	..	13th May 1991.
55 Tmt. A. Chandra	Ph.D.	..	10th May 1991.
56 Tmt. R. Anusuya	Ph.D.	..	10th May 1991.
57 Thiru P. Gomathinayagam	Ph.D.	..	10th May 1991.
58 Selvi K. Niraimathi	M.Phil.	..	18th April 1991.

59	Thiru Michal Bruce McFarland	..	Ph.D.	..	"Forest History of Madras Presidency, 1700—1950	..	16th May 1991.
60	Thiru V. Manikkam	..	Ph.D.	..	"Balled on Kattabomman," 1790—1801.	..	3rd June 1991.
61	Selvi N. Shameem Kowsar	..	M.Phil.	..	"Temple Study (Thiruvalluvar)"	..	23rd May 1991.
62	Selvi B. Mekala	..	M.Phil.	..	"Temple Study (Seyyur)"	..	23rd May 1991.
63	Thiru Mary John	..	Ph.D.	..	"Lambadas—Tribal Socio—Anthropological Study" 1800—1947	..	23rd May 1991.
64	Thiru C. Thomas	..	Writing a book	..	"Social History of Tamil Nadu " 1700—1947	..	27th May 1991.
65	Selvi B. Parvatham	..	Ph.D.	..	"Industrial Development in Tamil Nadu with special reference to Cotton Textiles", 1670—1960.	..	28th May 1991.
66	Thiru N. Mallikarjuna	..	Ph.D.	..	"Revenue Administration in Rayalaseema" 1700—1800	..	29th May 1991.
67	Thiru J. Mahatman Rao	..	Ph.D.	..	"Famine in Madurai District "1801—1900.	..	16th May 1991.
68	Thiru S.Md. Yousuff	..	Ph.D.	..	The Role of Tamil Nadu Muslims in Freedom Struggle " 1900—1960.	..	29th May 1991.
69	Thiru Soren Menle	..	M.A. Thesis	..	"Tranqubar under Danish Government" 1700—1845	..	27th May 1991.
70	Selvi Lyn Elizabeth Bigelow	..	Ph.D.	..	"European construction of Tamil Grammar" 1801—1960.	..	3rd June 1991.
71	Selvi Nirmala Chacko	..	M.Phil.	..	"Higher Education in Tamil Nadu 1900—1960.	..	3rd June 1991.
72	Selvi K. Shankari	..	Ph.D.	..	"National Movement in the South Arcot District" 1800—1950.	..	5th June 1991.
73	Thiru C. Francis	..	Ph.D.	..	"Cotton Mills and the Colonial State Coimbatore " 1890—1947	..	5th June 1991.
74	Selvi M.N. Vijayalakshmi	..	Ph.D.	..	"Women organisation in Madurai their rule and impact " 1801—1960.	..	9th May 1991.
75	Thiru C. Joseph Barnalas	..	Ph.D.	..	"Emigrator studies—South India from 18th to 20th Century	..	10th June 1991
76	Selvi Susheela Nair	..	Writing a article	..	"History of Yelagiri, Chengalpattu Malabar" 1800—1900.	..	13th June 1991.
77	Thiru N. Seela Krishnan	..	M.Phil.	..	"The Editors of Nalayira Diviya Prabandham" 1800—1900	..	13th June 1991
78	Thiru Dr. C.S. Krishna	..	Writing a book	..	"Peasant and Workers in Tamil Nadu "	..	13th June 1991
79	Selvi S. G. Lakshmi	..	Ph.D.	..	"History of Tamil Nadu" 1670—1960 "Muslim Settlement in Tamil Nadu " 1670—1960.	..	17th June 1991
80	Selvi R. Rukmani	..	Ph.D.	..	"Disintegration of Madras Presidency and the Emergence " 1880—1950.	..	14th June 1991.
81	Thiru Nicholas Dirks	..	Teaching	..	"Colonialism and Anthropology in South India" 1840—1955"	..	17th June 1991.

(1)	(2)	(3)
82 Thiru Dane Keith Kennedy	Conducting Seminar	"Hill Stations in Colonial India" 1820—1947. .. 21st June 1991.
82-A Thiru J. Raja Mohamad	Ph.D.	"Maritime activities of the Marakkayars of Coromondal Coast" 1701—1960. .. 27th June 1991.
83 Thiru R. Kartheesan	Ph.D.	"Permanent Revenue Settlement in Tamil Nadu" 1800—1857 8th June 1991.
84 Thiru A. Kumarasamy	Ph.D.	"Quit India Movement in Tamil Nadu" 1900—1960. .. 27th June 1991.
85 Thiru V. Manickam	Ph.D.	"Ballad on Kattabomman" 1798—1801 .. 10th June 1991.
86 Thiru D. Loganathan	Ph.D.	"Administration of P.W.D., in the Madras Presidency" 1858—1900 .. 12th June 1991.
87 Thirumathi B. Padmini	Ph.D.	"Feminism in Early Tamil Fictions" 1876—1950 .. 12th June 1991.
88 Thiru A.M. Selvaraj	Writing a Book	"Origin and Growth of Allopathy in India" 1880—1960. .. 20th June 1991
89 Thiru A. Sivalingam	M.Phil.	"The Public Welfare Measures of Tamil Nadu Government" 1967—1977 20th June 1991.
90 Thiru C.S. Subramanian	Project Work	"M.P.T. Acharya—A study of his life and time as a part of the Revolutionary trends in the early Anti-Imperialism Movement in South India" 1850—1960. 25th June 1991.
91 Thiru M. Deenadayalan	Ph.D.	"French Colonial Administration in India", 1670—1959... 27th May 1991.
92 Thiru K. Palaniappan	Ph.D.	"Tamil Nadu and the Prohibiting Drink", 1885—1950. .. 21st May 1991.
93 Thiru M. Anthony Edward	Project Work	"1st Madras Regiment, 1865—1872." .. 25th June 1991.
94 Thiru T.V. Venkateswaran	Project Work (Nistaos csir)	"History of Science and Technology in South India", 1850—1960. .. 21st June 1991
95 Thirumathi Kanakalatha Mukund	Post Doctoral	"Merchants of Coromandal" 1600—1750 .. 25th June 1991.

தமிழ்ப் பகுதி

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் (பக்கம் 76 முதல் 98 வரை).
(அதிகாரம் 18 முதல் அதிகாரம் 23 வரை).

18. ஆண்டிச்சியம்மாளுக்கு அதிர்ஷ்டத்தின் மேல் அதிர்ஷ்டஞ் சம்பவித்தல்:

ஆண்டிச்சியம்மாளுடைய புருஷனும் நாங்களும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு பெரியவரும் ஒரு யௌவனமான குமாரனும் உள்ளே வந்து நுழைந்தார்கள். அவர்கள் யாரென்றால் ஆண்டிச்சி அம்மாளுடைய தகப் பனாரும் பிள்ளையுந்தான், அந்த நால்வரும் சந்தித்த உடனே அவர்கள் பட்ட கிலேசமும் ஆனந்தமும், இப்படிப்பட்டதென்று விவரிக்க ஒருவராலும் கூடாது. இதுவரையில் பிரிந்திருந்த துக்கமும் பிறகு எப்படியாவது சந்தித்தோமென்கிற ஆனந்தமும் கூடி ஒரு வீட்டில் ஒரு காலத்தில் துக்கமும் கலியாணமும் நடப்பதுபோல் ஆயிற்று. நாங்கள் அவர்கள் அழும்போது அழுகிறதும், அவர்கள் சந்தோஷிக்கும்போது சந்தோஷிக்கிறதுமாய் இருந்தோமே தவிர வேறு செயல் அற்றவர்களாயிருந்தோம். அந்த ஆதாசி அடங்கின பிற்பாடு நாங்கள் அந்தப் பெரியவரைப்பார்த்து “ஐயா; நீங்கள் பிள்ளையைத் தேடிக்கொண்டு போன பிற்பாடு, நடந்த காரியம் என்ன?” என்று வினவ அவர் சொல்லுகிறார்:

“நான் என்னுடைய ஊரிலே பிள்ளையைத் தேடிக்கொண்டு போனபோது ஒருவன் என்னைக் கண்டு கடலோரத்தில் ஒரு பிள்ளையை ஒருவன் கப்பலுக்கு வரும்படி இழுத்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பிள்ளை போக மாட்டேனென்று அழுது கொண்டிருந்தது.” என்று எனக்குத் தெரிவித்தான். நான் உடனே சமுத்திரக் கரைக்கு ஓடினேன். அவ்விடத்திலே பிள்ளையைக் காணாமையினால் ஒரு தோணியில் ஏறிப்போய்க் கப்பலிலே ஏறினேன். அங்கே இவன் என்னைப் பார்த்த உடனே ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதான்; அந்தக் கப்பல் திருட்டுக்கப்பலென்று பல அனுமானங்களால் நீதானித்துக் கொண்டேன். கப்பலில் இருந்தவர்களைப் பார்த்து ‘இந்தப் பிள்ளையை ஏன் கொண்டு வந்தீர்கள்’ என்று நான் கேட்க அவர்கள் நேரான மறுமொழி சொல்லாமல் என்னை நிராகரித்துப் பேசினார்கள். நான் அவர்களைப் பார்த்து ‘இந்தப் பிள்ளை தரித்திருக்கிற ஆபரணங்களையெல்லாம், எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று பிள்ளையை மட்டும் என் வசத்தில் விட்டுவிடுங்கள்.’ என்று தொழுதேன்; என் பேச்சு முடிவதற்கு முன்னமே கப்பல் ஓட ஆரம்பித்தது. உடனே அந்தக் கப்பலின் கேப்டனிடத்தில் ஓடி அழுதேன். அந்தப் பாவிக்கும் இரக்கம் வரவில்லை, அந்தக் கப்பலில் இன்னும் அநேகர் பலவந்தமாக ஏற்றப்பட்டிருந்தார்கள், நாங்கள் அழுத கண்ணீர் சமுத்திரம், அந்தக் தண்ணீர் சமுத்திரத்தை ஒத்தது. அவர்கள் பிள்ளைமேல் இருந்த ஆபரணங்களைக் கழற்றிக் கொண்டு, பல தீவாந்தரங்களுக்குப் போய்க் கடைசியாக அமெரிக்காவில் எங்களை அடிமைகளாக விற்றுப் போட்டார்கள். அவ்விடத்தில் நாங்கள் பலபேர்களுக்கு அடிமைகளாகி நாங்கள் பட்ட கஷ்டங்களை நீங்கள் கேள்விப்பட்டால் அழாமல் இருக்கமாட்டீர்கள்; கடைசியாய் ஒரு ஐரோப்பியத் துரையை அநுசரித்து அவருடைய உத்தியோக சாலையில் நான் ஒரு தகுந்த உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து இந்தப் பிள்ளையையும் சம்ரஷித்து அவனுக்கு வித்தியாப்பியாசமுஞ் செய்வித்தேன்; அந்தத் துரையினுடைய தயவினாலே நாங்கள் மறுபடியும் கப்பலேறி, புதுச்சேரித் துறைமுகத்தில் இறங்கி வீட்டுக்குப்போனோம், அங்கே என் மகளைக் காணாமையால் நாங்கள் உடனே புறப்பட்டுப் பல ஊர்களிலே தேடிக்கொண்டு அவளுடைய சிறிய தாயாருடைய வீட்டுக்கு வந்தோம். என்னுடைய மகள், உங்களுடைய டெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு இந்த ஊருக்கு வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு நாங்களும் இவ்விடம் வந்தோம், யுத்தத்துக்குப் போன என் மருமகன் திரும்பி வந்துவிட்டதாக நாங்கள் கேள்விப் பட்டிருந்தாலும் இங்கே அவரைக் காண்போம் என்று நாங்கள் நினைத்து வரவேயில்லை, கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்ததுபோல் என்னுடைய மகளையும் மருமகனையும் உங்களுடைய வீட்டிலே பார்க்கும் டி. லபித்ததால் என்னைப் போல பாக்கியசாலிகள் ஒருவரும் இருக்க மாட்டார்கள்” என்றார். உடனே அவருடைய மருமகன் குதுகலிப்புடனே எங்களைப் பார்த்து, “ஐயா, என் மாமனார் மீது எனக்கு ஒரு வழக்கு இருக்கின்றது, அது என்னவென்றால் அதிக ரூபமும் யௌவனமுமுடைய ஒரு ஸ்திரியையும் பால் குடிக்கிற பருவமுள்ள அருமையான ஒரு சிசுவையும் என் மாமனார் வசத்தில் நான் ஒப்புவித்துப்போயிருக்க அவர் ஒரு ஆண்டிச் சியையும் ஒரு பெரிய பிள்ளையையும் எனக்குக் கொடுக்க வைத்திருக்கிறார் இது தர்மமா?” என்று சிரித்தார். இவ்வகையாக அவர் மாமனாரைப் பரிகாசம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது ஆண்டிச்சி அம்மாளை என் தாயார் என தாயாரும் ஞானாம்பாள் முதலான ஸ்திரிகளும் ஆண்டிச்சி

அம்மாளைய் பலவந்தமாய் ஸ்நான சட்டத்துக்குக் கொண்டுபோய்க் குளிப்பாட்டி பரிமள திரவியங்களைப்புகித் திவ்யமான ஆடை ஆபரணங்களைக் தரிப்பித்து புருஷன் முன்பாகப் போகும்படி அவளை உள்ளேயிருந்து தள்ளிவிட்டார்கள். அவளுக்கு முன்போல அழகு உண்டாக்கிவிட்டபடியால் அவள் இன்னாரென்று ஒருவருக்கும் அடையாளம் தெரியவில்லை. அந்த விருத்தர் மட்டிலும் நம்முடைய மகள்தான் என்று கண்டுபிடித்துக் கொண்டார். அவருடைய மருமகன் எங்களைப் பார்த்து “இந்த அம்மா யார்?” என்று வினவினார். உடனே அந்தக் கிழவனார் “என் மாப்பிள்ளை வெட்கமில்லாமல் தன் பெண் சாதியை அம்மா என்கிறார்” என்று கைகொட்டிச் சிரித்துப் பரிகாசஞ் செய்தார். பிற்பாடு அவர் எழுந்தது தம்முடைய மகள் கையைப் பிடித்து மருமகன் கையில் வைத்து இப்போது இந்தப் பெண் உமக்குச் சம்மதமா இல்லையா? என்றார். அவருடைய மருமகன் “புரண சம்மதம் என்று பெண்சாதி கையைப் பற்றிக்கொண்டார். இவ்வகையாக ஒரு கலியாண மகோற்சவம் போற் கொண்டாடிச் சந்தோஷித்தார்கள். அவர்களுக்கு நாங்கள் அன்றைய தினம் அறுசுவைப் பதார்த்தங்களுடனே விருந்து முதலிய உபசரணங்கள் செய்து அவர்களுடைய சிநேகத்தையும் சம்பாதித்துக் கொண்டோம். அந்த விருத்தரும் அவருடைய மருமகனும் எங்களை நோக்கி “நீங்கள் மகா புண்ணிய சீலர்களாகையால் உங்களுடைய வீட்டில் நாங்கள் நுழைந்த உடனே எங்களுடைய துக்கங்களெல்லாம் நீங்கி நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும்படியான அதிர்ஷ்டசாலிகள் ஆனோம். நாங்கள் கப்பலைவிட்டு இறங்கின உடனே எங்கள் வீட்டுக் காரியங்களைப்பற்றி யாதொரு ஒழுங்குஞ் செய்யாமல் ஒருவரை ஒருவர் தேடிக்கொண்டு சடுதியிற் புறப்பட்டு வந்துவிட்டதால் எங்களுடைய காரியங்கள் எல்லாம் அலங்கோலமாயிருக்கின்றன. நாங்கள் ஊருக்குப் போய்ச் சகல காரியங்களையும் சீர்படுத்திக் கொண்டு கூடுமானால் மறுபடி ஒரு பயணம் வந்து உங்களைத் தரிசிக்க அபேஷிக்கிறோம்” என்று சொல்லி எங்களிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள்.

19. பிரதாப முதலியின் விவாக மகோற்சவம் குணரத்தினம் என்னும் பெண்ணின் சரித்திரம் :

அவர்கள் போன பிற்பாடு எனக்கும் ஞானாம்பாளுக்கும் அதி சீக்கிரத்தில் விவாகம் முடிக்க வேண்டுமென்று சம்பந்தி முதலியார் அவசரப்பட்டார். அவருடைய துரிதத்தைப் பார்த்தால் அன்றையத் தினமே கலியாணம் முடிந்தாலும் அவருக்குச் சந்தோஷமாயிருக்குமென்று தோன்றிற்று. என்னுடைய மனோபிஷ்டமும் அப்படியே இருந்தது. ஆனால் என் தாய் தந்தைமார்கள் துரத் திலிருக்கிற பந்து ஜனங்களும் தேவராஜப் பிள்ளை கனகசபை முதலானவர்களும் கலியாணத்திற்கு வரும்படியான சாவகாசத்தை யோசித்து முகூர்த்தம் நியமித்த தினால் கலியாணம் இருபதுநாள் பிந்திப்போய் விட்டது. அந்த இப்பருது நாளும் இருபது யுகங்களைப்போல் இருந்தன. அந்தக் காலத்தைத் தொலைக்க என்னால் கூடிய வரையில் பிரயாசைப்பட்டும் தொலையவில்லை. தன்னுடைய இஷ்டப்படி கண்ட இடமெல்லாம் ஓடித்திரிகின்ற துஷ்டக் களை வண்டியிற் கட்டின உடனே படுத்துக் கொள்வதுபோல, அதற்குமுன் அதி துரிதமாக ஓடிக் கொண்டிருந்த காலமானது இப்போது சுத்தமாய் அசையாமல் நின்றுவிட்டது. கடைசியாய் அந்தக் காலமும் முடிந்தது. ஞானாம்பாளுக்கும் எனக்கும் கல்யாணமும் முடிந்தது. அந்தக் கலியாண மகோற்சவ வைபவத்தைப் பிறர் சொல்லவேண்டுமே அல்லாது நான் சொல்லிக் கொள்வது தற்புகழ்ச்சியாய் முடியும். அன்றியும் ஞானாம்பாளை நான் மாலை சூட்டப்பெற்ற பாக்கியத்தைப் பார்க்கிலும் மற்றக் கலியாண சம்பிரங்கள் விசேஷரில்லை. ஆகையால், அவைகளை விவரிக்காமல் விட்டுவிடுகிறேன். தேவராஜப் பிள்ளையும் கனகசபை முதலானவர்களும் என் கலியாணத்திற்கு கூட வந்திருந்து எண்ணிக்கை இல்லாத ஆடை ஆரணங்களும் பாத்திர சாமான்களும் சம்மானம் செய்தார்கள். நாங்கள் அவர்களுக்குப் பதில் மரியாதையும் செய்தோம். நாங்கள் செய்தது அனுவாக வுர் அவர்கள் எங்களுக்குச் செய்தது மலையாகவும் போய்விட்டது. அதனால் எங்களுக்கு வெட்கமுண்டாகி, அவர்கள் செய்ததற்கு இரட்டிப்பாக கனகசபை கலியாணத்தில் மரியாதை செய்கிறதென்று சங்கற்பித்துக் கொண்டோம். கனகசபைக்கு எப்போது விவாகமென்றும் எங்கே பெண் பார்த்திருக்கிறீர்களென்றும் தேவராஜப் பிள்ளையை எங் தகப்பனார் கேட்ட அவர் சொல்லுகிறார்:

என் தங்கை பெண்ணைக் கனகசபைக்கு மணஞ்செய்கிறதென்று நிச்சயித்திருக்கிறோம். அந்தப் பெண் பெயர் குணரத்தினம். அந்தப் பெண்ணுடைய சரித்திரம், கனகசபை சரித்திரம் போல் ஆச்சரியப் படத்தக்க தாயிருக்கின்றது. என் தங்கை புருஷன் மாணிக்கம் பிள்ளை பெரிய தனவான். எங்கள் ஊருக்கு நாற்காத வழி தூரத்திலிருக்கிற சிங்கனூர் அவருடைய வாசஸ்தலம். குணரத்தினத்தைத் தவிர வேறே பிள்ளை இல்லாதபடியால் அந்தப் பெண்ணைக் கண்ணுக்குக் கண்ணாகவும் உயிருக்கு உயிராகவும் வளர்த்தார்கள். அந்தப் பெண் சிறு குழந்தையாயிருக்கும்போது, ஒரு அமாவாசை இராத்திரியில் அநேக ரத்நாபரணங்களுடன் தொட்டிலில் படுத்துத் தூங்கிற்று; ஒரு திருடன் நடுச்சாமத்தில் எவ்வகையாகவோ உள்ளே நுழைந்து, அந்தப் பெண் தரித்

திருந்த நகைகளைக் கழற்றப் பிரயாசைப் பட்டுங்கூடாமலிருந்ததால், வெளியிலே கொண்டுபோய் நகைகளைப் பறித்துக் கொள்ளலாமென்று நினைத்து அந்தப் பிள்ளையை மிருதுவாய்த் தூக்கிக் கொண்டு தெருக்கதவைத் திறந்து வெளியே ஓட ஆரம்பித்தான். அந்த அரவங்கேட்டு என் மைத்துனரும் மற்றவர்களும் விழித்துக் கொண்டு தொட்டிலில் பிள்ளையைக் காணாமையால் உடனே திருடனைத் தொடர்ந்து கொண்டு ஓடினார்கள். அந்தத்திருடன் வெகு தூரம் முன்னும் இவர்கள் பின்னுமாக ஓடும்போது அந்தத் திருடன் பயந்து கொண்டு சமீபத்திலிருந்த ஐயனார் கோவிலுக்குள்ளே நுழைந்து அந்தப் பிள்ளையை விக்கிரகத்தின் பாதத்தில் வைத்துவிட்டு அந்த விக்கிரகத்தின் பின்னாலே மறைந்துகொண்டான். என் மைத்துனர் முதலானவர்கள் நட்சத்திர வெளிச்சத்தில் ஒருவன் கோயிலுக்குள் நுழைந்ததைப் பார்த்தபடியால் அவர்களும் கோயிலுக்குள்ளே புகுந்தார்கள். அந்தத் திருடன் இனிமேலும் எப்படியும் அகப்பட்டுக் கொள்வோம். ஆயினும் ஒரு உபாயஞ் செய்து பார்ப்போம் என்று நினைத்து அந்த ஐயனார் பேசுவதுபோல தன் குரலை வேறுபடுத்திக் கொண்டு சொல்கிறான். ஓகோ துஷ்டர்களே இந்தப் பிள்ளை மேல் நமக்குக் கிருபை உண்டாகி அதை ஆரீவதித்துச் சகல வரப்பிரசாதங்களையும் கொடுத்து அனுப்பலாமென்று யோசித்து, நான் அந்தப் பிள்ளையைக் கொண்டு வந்திருக்க, அந்த உபகாரத்தை நீங்கள் எவ்வளவும் யோசிக்காமலும், தேக சுத்தி, இருதய சுத்தி இல்லாமலும், என்னுடைய ஆலயத்தில் வந்துபிரவேசித்தீர்கள் ஒரு நிமிஷத்தில் உங்கள் குடலைப் பிடுங்கி மாலையாய்ப் போட்டுக் கொள்ள வேன். ஆனால் அந்தப் பிள்ளைமேலிருக்கிற கருணையால் உங்கள் குற்றத்தை நியமிக்கிறேன். அந்தப் பிள்ளையை இந்த இராத்திரி மட்டும் நீங்கள் விட்டு விட்டுப் போவீர்களானால், அதற்குச் சகல அனுக்கிரகமும் செய்துவைக்கிறேன். நீங்கள் பிராதக் காலத்தில் வந்து பிள்ளையை எடுத்துக் கொண்டு போகலாம். இதற்கு நீங்கள் சம்மதிக்காவிட்டால் அந்தப் பிள்ளையையும் கொண்டு, உங்களை யும் குலநாசம் செய்வேன் என்றான். என் மைத்துனர் மூட பக்தி யுள்ளவரானதால் அந்தத் திருடன் சொன்னதைத் தெய்வ வாக்காக எண்ணி அந்த விக்கிரகத்தைச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் பண்ணி 'சுவாமி, தங்கள் சித்தப் பிரகாரம் அந்தக் குழந்தைக்கு அனுக்கிரகம் செய்தருள வேண்டும்' என்று மொழிந்து, தன்னுடைய ஆட்களையும் அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டார்.

“அவர்கள் போனபிற்பாடு அந்தத் திருடன் நகைகளையெல்லாம் ஒவ் வொன்றாகக் கழட்டிக் கொண்டு குழந்தையைக் கோயிலில் வைத்துவிட்டு வெளியே ஓடினான். அந்தச் சமயத்தில், அந்தக் கோயில் பூசாரி வழக்கப்படி விடியற்காலத்திலே கோயிலுக்கு வந்து யாரோ திருடன் ஓடுகிறானென்று துரத் தினான். அந்தத் திருடன் பெரிய கற்களை எடுத்து வீசினபடியால், அந்தக் கல்லடி பட்டுக் பூசாரி நின்றுபோனான். பிற்பாடு கோயிலுக்குள் அழுகிற குழந் தையைப் பார்த்து இது யாருடைய குழந்தையோவென்று பூசாரி ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், என் மைத்துனர் முதலானவர்கள் குழந்தைக்கு இதுவரையில் அனுக்கிரகமாயிருக்குமென்று நினைத்துக் கோயிலுக்கு வந்து, பூசாரியைக் கண்டு இராத்திரி ஐயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளியதைச் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்டவுடனே, கோயிற் பூனை தேவருக்கு அஞ்சாது என்பதுபோல அந்தப் பூசாரிக்கு அடக்கக்கூடாத பெருஞ் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அவன் சிரிப்பு முடிந்த பிற்பாடு என் மைத்துனரைப் பார்த்து தான் வரும்போது கோயிலுக்குள் னிருந்து திருடன் வெளியே ஓடினதும் தான் துரத்திக் கொண்டு போனதும் அவன் கல்லால் வீசித் தன்னைக் காயப்படுத்தினதும் பரிஷ்காரமாய்த் தெரியப் படுத்திப் பின்னும் பூசாரி சொல்லுகிறான்:

உங்களைப் போலவே நானும் சில காலத்துக்குமுன் மோசம் போனேன் ஒரு நாள் சுவாமிக்குப் படைத்த அன்னம், பழம், தேங்காய் முதலான பிரசாதங் களை வழக்கப்படி எடுத்துக் சட்டிக் கொண்டு நான் விட்டுக்குப் போக யத்தனப் பட்டபோது ஐயனார் விக்கிரகத்தினின்று ஒரு அசிரி வாக்குப் புறப்பட்டது. அதென்னவெனில் “அடா பாதகா தினந்தோறும் எனக்குக் கொஞ்சமாவது வைபவம் பிரசாதங்கள் முழுதும் நீ கொண்டுபோய் விடுகின்றாயே நான் எத்தனை நாளைக்குப் பசி பொறுப்பேன்? இனி நீ பிரசாதங்களைக் கொண்டு போவாயானால் உன்னையே எடுத்துப் புசித்துவிடுவேன் என்றது. நான் இதைத் தெய்வவாக்காக நினைத்து அன்று முதல் பிரசாதங்களைக் கொண்டு போகாமல் சுவாமி முன்பாக வைத்துவிட்டுப் போகிறது வழக்கம். மறு நாட்காலையில் அந்தப் பிரசாதம் இல்லாமலிருந்ததால் ஐயனார் புசித்துவிட்டதாக நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு பிச்சைக்காரன் விக்கிரகத்துக்குப் பின்னே இருந்து கொண்டு ஐயனார் பேசுவது போற் பேசிப் பிரசாதங்களையும் தினந் தோறும் சாப்பிட்டு வந்ததாகச் சில நாளைக்குப் பிறகு தெரிந்து அவனையும் பிடித்துத் தகுந்த சிட்சையுஞ் செய்தோம், அப்படியே ஒரு திருடன் உங்களையும் மோசஞ் செய்திருக்கிறான். என்று பூசாரி சொன்ன பிற்பாடு என் மைத்துனருக்குப் புத்தி வந்தது. இந்தச் சமாசாரங்கெல்லாம் பிற்பாடு நான் கேள்விப் பட்டேன். அந்தக் குழந்தை வெகு நேரமாய்ப் பால் குடியா மலிருந்ததால் மிகுந்த பசி உண்டாகிக் களைத்துப் போய்விட்டது.

அந்த குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்து பிழைப்பதே அரிதாகிவிட்டது. இதற்குச் சில வருஷங்களுக்குப் பின்பு என் மைத்துனர் இறந்து போனார். என் தங்கைக்கு புருஷகாபந்து இல்லாததினாலே அவள் கையிலிருந்த சொத்துக் களுடன் அவளும் அவளுடைய பெண்ணும் என் கிராமத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள். அவளுடைய பூஸ்திதிகளை எல்லாம் நானே பராமரித்து வருகிறேன். கனகசபை ஜீவித்திருப்பது எனக்குத் தெரியாமலிருந்த காலத்தில் அந்தப் பெண்ணுக்குத் தகுந்த வரன் தேடி விவாகம் செய்ய நினைத்திருந்தேன். செங்கற்பட்டு ஜில்லா கலெக்டர் கச்சேரி சிரஸ்ததார் அந்தப் பெண்ணைக் கொள்ள விரும்பி எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தார். நான் யோசித்து முடிவு சொல்லுகிறேனென்று மறுமொழி எழுதினேன். காணாமற்போன திரவியம் அகப்பட்டதுபோல கனகசபை என்னிடம் வந்து சேர்ந்த பிற்பாடு அவனுக்கே அந்தப் பெண்ணைச் சுயவரஞ் செய்கிறதென்று நினைத்திருக்கிறேன். கனகசபையினுடைய கருத்து அந்தப் பெண்ணுடைய கருத்தும் அப்படியே இருப்பதாகப் பல குறிப்புகளாலே தெரிந்து கொண்டேன். இந்த விவரங்களெல்லாம் கண்டு மேற்படி சிரெஸ்த தாருக்குக் கடிதம் அனுப்பினேன். அவனுக்குப் பெண் கொடுக்கவில்லை என்கிற கோபத்தினால் அவன் எனக்கு எவ்வகையிலாவது நீங்கு செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்திருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். எனக்கு ஒரு புத்திரன் பிறந்து இறந்து போனதாகவும், வேறே பிள்ளை இல்லையென்றும், நான் சந்ததி இல்லாமல் இறந்துபோனால் என் பாலையப்பட்டைக் கவர்மென்டார் பட்டிக் கொள்வார்களென்று பயந்து ஒரு பிள்ளை காணாமற் போயிருந்து அகப் பட்டது போல நான் மாறுபாடு பண்ணுவதாகவும் அந்தச் சிரெஸ்ததார் கலெக்டருக்குப் போதித்து, என்னுடைய பாலையப்பட்டை ஜப்தியில் வைக்கப் பிசயாசைப் படுகிறானாம். இதற்கெல்லாம் நான் எவ்வளவும் பயப்படவில்லை நியாயமும் சத்தியமும் நம்முடைய டக்கத்திலிருக்கும்போது, நமக்கு யார் என்ன செய்யக் கூடும்? நான் சீக்கிரத்தில் கனகசபைக்கு முகூர்த்தம் பார்த்துத் தெரிவிக்கிறேன். நீங்கள் விஜயஞ்செய்து தம்பதிகளை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி, கனகசபை தகப்பனாரும் மற்றவர்களும் விடை பெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

20. இல்லறம் குண அழகு அழகேயன்றி முக அழகு அழகல்ல. கெட்ட ஸ்திரிகளும் நல்ல ஸ்திரிகளும்:

விக்கிரமாதித்தன் காட்டில் ஆறு மாதமும் நாட்டில் ஆறுமாதமும் வசித்தது போல நானும் ஞானாம்பாளும் அவள் தகப்பனார் கிரஹத்தில் ஆறு மாதமும் என் கிரஹத்தில் ஆறு மாதமும் மாறி மாறி வசிக்கிறதென்று என் தகப்பனாரும் ஞானாம்பாள் தகப்பனாரும் நிபந்தனை செய்து கொண்டார்கள். அந்தப் பிரகாரம் நாங்கள் முந்தின ஆறு மாதம் சம்பந்தி முதலியார் வீட்டிலும் பிந்தின ஆறு மாதம் என் தகப்பனார் வீட்டிலுமிருந்து வந்தோம். என் தாயாரும் ஞானாம்பாளும் தாயும் மகளும்போல அதிக நேசமும் பிரியமுமாக ஒத்து வாழ்ந்தார்கள். ஞானாம்பாள் வருகிறதற்கு முன் என் தாயார் தங்களுடைய தேக சௌக்கியத்துக் கடுத்த காரியங்களைக் கவனிப்பதற்குக் கூட நேரமில்லாமல் குடும்ப யோக சேம காரியங்களை ஏக தேசத்திற்கு பார்த்துப் பரிசிரமப் பட்டார்கள். ஞானாம்பாள் வந்தது முதல் அவளுங் கிருக கிருத்தி யங்களை வகித்திப் பார்த்து வந்ததும் தவிர, என் தாயாருடைய தேக பேர்ஷணைக்கடுத்த காரியங்களையும் அவளுடைய கையாலேயே செய்து வந்தபடியால் என் தாயாருக்குப் பெரிய ஆறுதலும் சிரம பரிகாரமுமாயிருந்தது. அன்றியும், எனக்கு வேலைசெய்யப் பல வேலைக்காரர் களிருந்தாலும் கலியாணத்துக்குப் பிற்பாடு என்னுடைய வேலையையும் ஞானாம்பாளே செய்து வருவாள். நான் ஒரு நாள் அவளைப்பார்த்து நாமென்ன ஏழைகளா? நமக்கு வேலை செய்ய ஊழியக்காரர்கள் இல்லையா நீ உன் கையாலே வேலை செய்வது எனக்குத் திருப்தியில்லை” யென, அவள் சொல்லுகிறாள். எனிய ஸ்திரீகள் கைப்பாடுபட்டு ஜிவனத்துக்கு வேண்டிய காரியங்களையும் சம்பாதித்துக் கொண்டு சமையல் முதலிய வீட்டு வேலைகளையும் செய்து வருகிறார்கள். எனக்கு அப்படிப்பட்ட வேலைகள் யாதொன்றுமில்லை. உங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளை யாவது நான் செய்யக் கூடாதா? என்றாள். இதற்கு முன் ஒரு நாளும் நீ வேலை செய்வதை நான் பார்த்ததில்லையே இப்போது இந்த வேலைகளை யெல்லாம் எப்படிச் கற்றுக் கொண்டாய்? என்று நான் கேட்க, அவள் படியே நானும் வேலை செய்யப் பயின்றேன்” என்றாள்.

ஞானாம்பாள் வேலை செய்கிற நேரம் போக மற்ற நேரங்களில் நானும் அவளும் பல விஷயங்களைப் பற்றிச் சம்பாஷிக்கிறது வழக்கம். ஒரு நாள் அழகைப்பற்றி பிரஸ்தாபம் வந்தபோது அவள் சொல்லுகிறாள்: “குண அழகும் புத்தியின் அழகும் அழகேயல்லாமல் முக அழகு அழகல்ல. ஒரு ஸ்திரீயினுடைய அழகையாவது புருஷனுடைய அழகையாவது அழகென்று எல்லாரும் ஒப்புக் கொள்கிறார்களா? ஒருவனுடைய முகம் அழகென்று சிலர் ஒப்புக் கொண்டாலும் அநேகர் அதை விகாரமென்று

சொல்லுகிறார்கள். “காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு” என்பது போல அவரவர்களுடைய பிரியத்துக்கு தகுந்தபடி அவலக்ஷணத்தையும் லக்கக்ஷணமென்று சொல்லுகிறார்கள். குணத்தையும் புத்தியையும் சிலாக்கிக்காதவர்கள் யார்? ஒருவன் குணவானாயும் கல்விமானாயும் இருப்பானானால் அவனால் உலகத்துக்கு எவ்வளவோ பிரயோஜனமுண்டு. அழகினால் யாருக்கு என்ன பிரயோஜனம்? பெளவன் காலத்தில அழகுக்கு விசேஷமே தவிர வயது செல்லச் செல்ல அழகும் குறைந்து போகின்றது. மேலும் அம்மை முதலிய பல வியாதிகளால் அழகு விகாரமாய் மாறிவிடுகின்றது. குணமும் விவேகமும் எந்தக் காலத்திலும் எந்த இடத்திலும் மாறாமல் ஒரே தன்மையாயிருக்கின்றது. புலி அழகாயிருந்தும் அதன் செய்கை கொடுமையாயிருக்கிறது. அழகில்லாத ஆடு மாடுகள் உலகத்துக்கு உபகாரிகளாயிருக்கின்றன. காஞ்சிரங்கனி அழகாயிருந்தும் காரியமென்ன? அழகை மின்னலுக்கு சமமானதாக வித்வான்கள் வர்ணிக்கிறார்கள். மின்னல் இடியை உண்டு பண்ணுவதுபோல் அழகும் காம விகார முதலான பல தீமைகளை விளைவிக்கின்றது” என்று பிரசங்கித்தான்.

என் தாயரையும் ஞானாம்பாளையும், அவளுடைய தாயாரையும் தவிரவேறே ஸ்திரிகளை நான் அறியாத படியால் ஸ்திரிகளெல்லோரும் நல்லவர்களென்று புஜிக்கிறதும புருஷர்களெல்லாரும் துஷ்டர்களென்று தூஷிக்கிறதும எனக்கு வழக்கமாயிருந்தது. ஒருநாள் ஞானாம்பாள் என்னை நோக்கி “ஸ்திரிகளில் நல்லவர்களும் இருக்கிறார்கள் கெட்டவர்களும் இருக்கிறார்கள். அப்படியே புருஷர்களிலும் துஷ்டர்களும் துஷ்டர்களுமிருக்கிறார்கள்.

மில்டன் (Milton) என்னும் இங்கிலீஷ் மகா வித்வான், அந்தகனவான பிற்பாடு விவாகஞ் செய்த பெண்சாதி எவ்வளவோ கொடுமையுள்ளவளென்று அந்த வித்வானே முறையிடுகிறார். அவளை ஒரு பெரிய பிரபு ரோஜாப் புஷ்பமென்று வர்ணித்தபோது அந்த மகா வித்வான் அவரை நோக்கி “நான் குருடனானதால் அவள் அழகினுடைய சமாசாரம் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என்மேலே படுகிறதெல்லாம் முட்கள் தான்” என்றார்.

சோக்கிராட்டின் (Socrates) என்னும் ஞான சாஸ்திரிக்கு வாய்த்த பெண்சாதி எவ்வளவு பொல்லாதவளென்று சகலருக்கும் தெரிந்த காரியமே. அவள் செய்த கொடுமைகளையெல்லாம் அவர் எவ்வளவோ பொறுமையுடன் சகித்தார். ஒருநாள் அவள் சொன்ன தூஷணங்களைச் சகிக்க மாட்டாமல் அவர் வெளியே போய் வாசற் படிக்கு முன்பு உட்கார்ந்தார். அவள் கோபாவேசத்துடன் மேல்மெத்தைமேல் ஓடி அங்கேயிருந்த அசுத்த நீர் நிறைந்த பாணையை எடுத்து அவர் தலைமேலே கவிழ்த்தாள். அவர் சிரித்துக் கொண்டு “முன்னே இடி இடித்தது. இப்போது மழை பெய்கிறது”, என்று சொல்லி பொறுமையாயிருந்தார்.

ஒரு புருஷன் வடை தின்ன ஆசை கொண்டு உளுந்து வாங்கிப் பெண் சாதியிடத்திலே கொடுத்து வடை சுடும்படி ஆக்ஞாபிக்க, அவன் நூறுவடை சுட்டுத் தொன்னூற்றொன்பது வடைகளையும் அவளே தின்று விட்டு ஒரு வடை மட்டும் புருஷனுக்கு வைத்தாள். அவன் “அத்தனை வடைகளையும் எப்படித் தின்றாய், என்று கேட்க, அவள் “இப்படித்தான் தின்றேன், என்று அந்த ஒரு வடையையும் எடுத்துத் தின்றுவிட்டாள். இவள் எப்படிப்பட்ட அரக்கியாயிருக்கவேண்டும்?

பின்னும் ஒரு பெண்சாதிக்கும் புருஷனுக்கும் வாக்குவாதமுண்டாகி அவன் பெண்சாதியைப் பழிவாங்குவேனென்று சொல்ல, அவள் “என்ன பழி வாங்குவாய்? என்று கேட்க கொல்லையிலிருக்கிற குளத்தில் விழுந்து விடுவேன் என்று புருஷன் சொல்லி, அவள் “விழுகிறதை நான் கண்ணாலே பார்க்க வேண்டும் வா” என்று திட்டி மடியைப் பிடித்து இழுக்க, அவன் குளத்தில் விழுகிறதற்காக ஒரே ஓட்டமாக ஓடினவன் பிற்பாடு பயந்து கொண்டு குளத்து ஓரத்தில் நின்றுவிட்டான். உடனே அவனை அவன் பெண்சாதி வாயில் வந்தபடி தூஷித்து வெட்கம் கெட்டவனே ஏன் குளத்தில் விழவில்லை என்று கேட்க, அவன் எனக்கு மனந்துணியவில்லை. பின்னும் எனக்கு நீச்சத் தெரியுமானதால் நான் தப்பி வந்தாலும் வந்து விடுவேன். நான் தப்பி வராதபடி என்னுடைய இரண்டு கைகளையும் நீ பின்சட்டு முறையாய்க் கட்டிவிட்டு, தாரத்திலிருந்து ஓடிவந்து என்னைக் குளத்திலே தள்ளிவிடு என்று சொல்லிக்குளத்து ஓரத்தில் நின்றான். அந்தப்பிரகாரம் பெண்சாதி பர்த்தாவினுடைய இரு கைகளையும் பின்புறமாய்க் கட்டிவிட்டு அவள் வெகு தூரம் பின்னிட்டுப்போய் அவனைத் தடுவதற்காக அதிவேகமாக ஓடிவந்தாள். அவள் தனக்குச் சமீபத்தில் வரும்போது அவன் திடீரென்று அப்பால் விலகி விட்டான். அவள் ஓடிவந்த விசையினால் அவள் ஒரு கிமிஷத்திற்கு குளத்தில் விழுந்து விட்டாள். உடனே தன்னை தூக்கிவிடும்படி கத்துனாள். நீயே என் கைகளைக் கட்டிவிட்டாயே நான் என்ன செய்வேன்? என்று புருஷன் சும்மா இருந்து விட்டான். அவள் ஸ்வயங்கிருத அபராதததால் தண்ணீரில் முழுகி இறந்த போனாள் என்றாள்.

மேற்படி திருஷ்டாந்தங்களை ஞானாம்பாள் சொன்னவுடனே ஸ்திரீகள் நல்லவர்களென்பதற்கு நானும் சில திருஷ்டாந்தங்கள் சொன்னேன்.

‘கொன்றாட் (Conrod) என்னும் சக்கரவர்த்தி ஒரு பட்டணத்தைப்பிடித்த போது அதிலிருந்த புருஷர்களுையெல்லாம் வெட்டிப் போடும்படியாகவும் ஸ்திரீகளையெல்லாம் அவர்கள் தூக்கக் கூடுமான ஆஸ்திகளை எடுத்துக் கொண்டு பட்டணத்தை விட்டுப் போய்விடும்படியாகவும் உத்தரவு கொடுத்தார். அநேக ஸ்திரீகள் தங்களுடைய புருஷர்களை முதுகின் மேலே தூக்கிக் கொண்டு நகரத்துக்கு வெளியே போவதை அந்தச் சக்கரவர்த்தி பார்த்து ஆஸ்திகளை எடுத்துக்கொண்டு போகும்படி நாம் உத்தரவு கொடுத்திருக்கப் புருஷர்களை ஏன் கொண்டுபோகிறீர்கள்? என்று கேட்க, புருஷர்கள் தான் எங்களுக்கு ஆஸ்தி என்று அந்த ஸ்திரீகள் சொல்ல, அந்தச் சக்கரவர்த்திக்கு இரக்கமுண்டாகி அந்த நகரத்துப் புருஷர்களுையெல்லாம் கொலை செய்ய வேண்டாமென்று உத்தரவு கொடுத்தார்.

இராணுவ வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு உத்தியோகஸ்தர் அழகும் மேன்குலமுமுள்ள ஒரு ஸ்திரியை விவாகஞ் செய்கிறதென்று நிச்சயித்த பிற்பாடு அவர் திடீரென்று யுத்தத்துக்குப் போகும்படி நேரிட்டது. அவர் திரும்பி வந்த பிற்பாடு கலியாணம் செய்வதாக வாக்குத்தத்தஞ் செய்து யுத்தத்துக்குப் போய்விட்டார். அந்தச் சண்டையில் அவர் குண்டு பட்டு நொண்டியாய்ப் போனதுந்தவிர, தேகத்தில் சாயங்களுண்டாகி அவர் சர்வ விகாரமாய்ப் போனார். இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயில் அந்த ரூபவதி தன்னைக் கலியாணஞ் செய்ய சம்மதியாளென்று அவர் மிகவும் துயரத்தை அடைந்திருந்தார். அவர் ஊருக்குத் திரும்பி வந்தவுடனே அந்த ஸ்திரியைப் பார்க்கிறதற்குக்கூட வெட்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்து, பிற்பாடு ஒரு நாள் அவளிடம் போய் தன்னை அந்த ஸ்திரியிற் கலியாணஞ் செய்ய சம்மதமா வென்று கேட்க, அவள் அவரைப் பார்த்து ஆடவர்களுக்குச் சௌரியமே அழகு நீங்கள். சுத்த வீரர் என்பதற்கு உங்களுடைய காயங்களே சாക്ഷி களாயிருப்பதால் உங்களை விவாகஞ் செய்ய ஒரு தடையுமில்லை’ என்று உடனே சம்மதித்தாள்.

ஒரு திரவியந்தர் நெடுநாள் வியாதியாயிருந்து எழுந்திருக்கக்கூடாமல் அசக்தியாயிருந்த காலத்தில், அவருக்கு விரோதிகளான அநேக திருடர்கள் அவரைக் கொலை செய்யவும் சொத்துக்களைத் திருடவும் எண்ணிக் கொண்டு, ஒரு நாள் நடுச் சாமத்திற் பெருங் கூட்டமாய் வந்து அவர் வீட்டுத் தெரு வாசற்கதவுகளைக் கோடாலியாற் பிளந்தார்கள். அவர்கள் திருடர்களென்று அவருடைய பெண்சாதி தெரிந்து கொண்டு, புருஷன் படுத்திருக்கிற இடந் தெரியாமல் மறைத்துவிட்டு புருஷனுடைய உடுப்புக் களைத் தான் தரித்து ரூபம் மாறிக் கொண்டு திருடர்களுக்கெதிரே போய் உங்களுக்குப் புதையல் இருக்கிற இடத்தைக் காட்டிவிடுகிறேன்; என்னை உபத்திரவஞ் செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்ல, அவர்கள் புதையலைக் காட்டு; காட்டு! என்று பின் தொடர்ந்தார்கள். அவள் அவர்களை வெகு தூரம் அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஒரு பெரிய அறைக்குள் நுழைந்து, அதில் விரித் திருந்த ரத்னக் கம்பளத்தை தூக்கி அதற்கடியில் தரையோடு தரையாகப் பூட்டப்பட்டிருந்த ஒரு இரும்புக் கதவைக்காட்டி அதைத் தூக்கி நிமிர்த்தும் படியாகச் சொன்னாள். திருடர்கள் பலடேர் கூடி அந்த இரும்புக் கதவைத் தூக்கி நிறுத்தினார்கள். அதற்கு அடியிலிருந்த படிகளின் வழி யாய் அந்த ஸ்திரியை முன்னே இறங்கச் சொல்லித் திருடர்கள் தீபங் களுடன் பின் தொடர்ந்து போனார்கள். அந்த நில அறையில் பூட்டப் பட்டிருந்த அநேகம் இருப்புப் பெட்டிகளைக் காட்டி அவைகளுக்குள்ளாகத் திரவியங்களுெல்லாம் இருப்பதாகத் தெரிவித்தாள். அவர்கள் ‘திறவுகோல் எங்கே? என்று கேட்க அவள் இதோ ஒரு நொடியிற் கொண்டு வருகிறேன் என்று சொல்லி, மான் ஓடுவது போல் அதி வேகமாய்ப் படிகளில் ஏறி வெளியே வந்து நிறுத்தபடிருந்த அந்த இரும்புக் கதவைக் காலாலே எட்டி உதைத்தாள். உடனே அந்தக் கதவு படீரென்று கீழே விழுந்து மூடிக்கொண்டது. அதன் பூட்டை ஒரு நிமிஷத்திலே பூட்டிவிட்டாள். திருடர்கள் எல்லோரும் நில அறைக்குள்ளே அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள். அவள் உடனே வீட்டுக்கு வெளியே ஓடிவந்து திருடர்களாலே கட்டப்பட்டிருந்த தன்னுடைய வேலைக்காரர்களை அவிழ்த்துவிட்டுக் கொஞ்ச தூரத்திற் குடியிருந்த தன் குடியானவர்களை அழைத்து வரும்படி ஆக்ஞாபித்தாள். அந்தப் பிரகாரம் இரு நாறு குடியானவர்கள் வந்து திருடர்களைப் பிடித்து கட்டிக் குட்டையில் அடித்தார்கள். பிறகு அவர்களுக்குத் தகுந்த சிஷையும் கிடைத்தது. அந்த ஸ்திரீ அவ்வளவு சாமர்த்தியம் செய்யாவிட்டால் திருடர்கள் அவளுடைய புருஷனையும் கொன்று சர்வ கொள்ளை அடித் திருப்பார்கள்.

இன்னும் அநேக ஸ்திரீகள் அந்நிய புருஷர்கள் கையில் அகப்பட்டு கொண்டு தப்புகிறதற்கு வேறே மார்க்கம் இல்லாமையால் தாங்கள் நாக்கைப் பிடுங்கி கொண்டும், கிணற்றில் விழுந்தும் கத்திகளாற் கழுத்தை அரிந்து

கொண்டும், இவ்வகையாகப் பிராணனைக் கொடுத்துக் கற்பைக் காப்பாற்றுகிறார்களே புருஷர்களோடு கூட உடன் கட்டை ஏறி மாண்டுபோன பதிவிரதைகளுக்கு கணக்குண்டா? என்றான்.

21. துஷ்டப் புருஷனைத் திருத்தும் விதம் — அடங்காப் பிடாரியை அடக்கும் வகை :

நான் ஞானாம்பாளைப் பார்த்து “உங்களுக்கு ஒரு துஷ்டப் புருஷன் வந்து வாய்த்தால் நீ என்ன செய்வாய்? என்று கேட்க அவள் என்னை நோக்கி, “இதற்கு முன் ஒரு புண்ணியவதி நடந்து வழி காட்டியிருக்கிறாள். நானும் அந்தப் பிரகாரம் நடப்பேன்” என்றாள். “அது என்ன?” வென்று கேட்க ஞானாம்பாள் சொல்லுகிறாள் :

“ஒரு தனவானும் அவனுடைய பத்தினியும் ஒரு உயிரும் இரண்டு உடலும் போல ஒருவருக்கொருவர் அதிக நேசமாகவும் பிரியமாகவும் நடந்து வந்தார்கள் கலியாணமாகிப் பத்து வருஷம் வரைக்கும், இவர்களைப்போல் ஸ்திரீ புருஷர்கள் உண்டாவென்று யாவரும் சொல்லும் படியாக அவ்வளவு அந்நியோந்நியமாகவும் மைத்திரமாகவும் வாழ்ந்தார்கள். பிற்பாடு சில துஷ்டர்களுடைய சகவாசத்தால் அந்த தனவானுடைய புத்தி மாறி, ஒரு சோர ஸ்திரீயினிடத்தில் ஸ்நேகம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அவளுடைய சிநேகம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, பத்தினியிடத்தில் பிரியம் குறையத் தலைப்பட்டது. அவன் போஜனத்துக்கு மட்டும் வீட்டுக்கு வருகிறதே தவிர, மற்ற நேரமெல்லாம் வைப்பாட்டி வீடே அவனுக்கு வாசஸ்தலமாய் விட்டது. வேண்டாப் பெண்சாதி கால் பட்டால் குற்றம் கை டட்டால் குற்றம் என்பது போல வைப்பாட்டியினுடைய கோளைக் கேட்டுக்கொண்டு, சொந்தப் பெண்சாதியைத் தாறுமாறாக நடத்தவும் ஆரம்பித்தான். அவன் என்ன கொடுமை செய்தாலும் அதை யெல்லாம் சகித்துக் கொண்டு அவனுடைய பிரியத்தைப் பொறுமையினாலும் வணக்கத்தினாலும் மறுபடியும் சம்பாதிக்க அவளாற் கூடிய மட்டும் பிரயாசைப்பட்டும் அநுகூல சித்தியாகவில்லை. பிற்பாடு அந்த உத்தமி கடவுளே கதியென்று அவரிடத்திலே சகல நம்பிக்கையும் வைத்து புருஷன் வரும்போது அவனுடைய பணிவிடைகளில் ஒரு குறையும் இல்லாமல் சர்வ சாக்கிரதையாய் நடந்து வந்தான் :

“புருஷனுக்கும் பெண்சாதிக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் மில்லாமற் செய்துவிட வேண்டுமென்று அவனுடைய வைப்பாட்டி கருதி, அவள் மேலே இல்லாத தோஷங்களையெல்லாம் உண்டுபண்ணிச் சொன்னதுந் சுவர, அந்தப் பதிவிரதையினுடைய கற்புக்கும் பழுது சொல்ல ஆரம்பித்தான் அதை அவன் நம்பவில்லை யென்று கண்டு அவனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும் படியாக அந்தச் சோர ஸ்திரீ ஒரு அபாண்டமான கற்பனை செய்யத் தொடர்ந்தாள். எப்படியென்றால், அந்த உத்தமி கள்ள புருஷர்களுக்குக் கடிதம் எழுதி அவர்கள் அதற்குப் பதில் எழுதினதுபோல் அந்தச் சோர ஸ்திரீ இரண்டு கடிதங்களை உற்பத்திசெய்து அதை அந்த உத்தமியினுடைய வேலைக்காரி கையிற் கொடுத்து அவளுடைய மேஜைக் குளளாக வைத்துவிடும்படி ஜாக்கிரதை செய்தாள். அந்த வேலைக்காரி தன்னுடைய எஜமானிச்சிகளுக்கு துரோகஞ் செய்யமாட்டேனென்று முந்தி ஆட்கேசித்தாலும், பின்பு பணப் பிசாசின் ஏவுதலால் அந்தக் கடிதங்களைத் தன்னுடைய தலைவியின் பெட்டியில் ஒரு வருக்குந் தெரியாமல் வைத்துவிட்டாள். இது நடந்தபிற்பாடு அந்தச் சோர ஸ்திரீ அந்த தனவானைப் பார்த்து உங்களுடைய பெண்சாதி மேலே தோஷஞ் சொன்னால் நீங்கள் நம்புகிறதில்லை. உங்கள் கௌரவத்திற்கும் குறைவாகக் கூடாதென்று நான் சொல்லுகிறேனே தவிர எனக்கு ஏதாவது லாபமுண்டா? உங்கள் பத்தினியும் அவளுடைய சோர நாயகனும் ஒருவருக் கொருவர் அடிக்கடி கடிதம் எழுதிக் கொள்வதாகவும் கேள்விப் படுகிறேன் அவளுடைய பெட்டி முதலானவைகளைச் சோதித்தால் கடிதங்கள் அகப்பட்டாலும், அகப்படலாம், நீங்கள் எப்படியாவது உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள் என்றாள். உடனே அந்தத் தனவான் நீ யார் மூடமாய்க் கேள்விப்பட்டாய்? என அந்தத் துஷ்டை நான் அவர்களை இப்போது காட்டிக் கொடுக்க மாட்டேன். நீங்கள் உங்கள் விட்டைப் பரிசோதித்துப் பாருங்கள் என்றாள்.

அவன் இதையும் நம்பாமல் போஜனத்துக்காகத் தன் வீட்டுக்குப் போனான். அவன் போஜனஞ் செய்த பிற்பாடு அவனுடைய பத்தினி வந்து உளவூரின்ருக்கிற தன்னுடைய தகப்பனார் வியாதியாய்ப்பிருப்பதாகத் தான் கேள்விப்பட்டதாகவும், அவரைப் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டு உடனே திரும்பி வருவதாகவும் சொல்லி உத்தரவு கேட்டாள். அவள் போன பிற்பாடு அவளுடைய பெட்டியைச் சோதிக்கும்படி வைப்பாட்டி சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்து, அவன் உடனே பெட்டியைத் திறந்து பார்வையிட்டான். அதில் இரண்டு கற்பனைக் கடிதங்களும் அகப்பட்டன. அவைகளை

அவன் படித்துப் பார்த்தவுடன், பெண்சாதிமேல் கோபாக் கினி மூண்டு விட்டது. அவள் அந்தச் சமயத்தில் இருந்திருப்பாளானால் தப்பாமல் பிராணாபாயம் சம்பவித்திருக்கும். அந்தக் கடிதங்களில் ஒன்றில் அன்றையதினம் இராத்திரி பத்துமணிக்கு கள்ளப் புருஷன் தன் பெண்சாதியிடத்துக்கு வருவதாக எழுதியிருந்தபடியால், அவனும் வந்தபிற்பாடு இருவரையும் ஒரே முகூர்த்தத்திலே கொன்றுவிடுகிறதென்று நிர்ணயித்து, தன்னுடைய கோபத்தை யும் அடக்கிக் கொண்டிருந்தான். தகப்பனாரைப் பார்க்கப் போயிருந்த அவனுடைய பாரி அஸ்தமிக்கிற சமயத்தில் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான். அவளை அவன் வாயில் வந்தபடி நிஷ்காரணமாய்த் துஷித்துக் கொண்டிருந்தான். சில நாளாய்த் துஷிப்பது அவனுக்கு வழக்கமாயிருந்தபடியால் அவன் எதிர் வார்த்தை ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் மௌனமாயிருந்தான். அவன் இராப்போஜனஞ் செய்த பிற்பாடு வழக்கப்படி வைப்பாட்டி வீட்டுக்குப் போகிறவன் போலப் புறப்பட்டபு வெளியிலே போய், சற்று நேரங் கண் மறைவாயிருந்து ஒன்பது மணி நேரத்திற்கு ஒருவருக்குத் தெரியாமல் தன் வீட்டுத் தோட்டத்துக்குள்ளாக வந்து படுக்கை அறைப் பலகணி ஓரத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த வண்டிக்குள்ளாக நுழைந்து ஆயுதபாணியாய் உட்கார்த் திருந்தான். இந்த இடம் எந்தப் பக்கத்திலிருந்து யார் வந்தாலும் தெரியக்கூடியதாகவும், அறைக்குள்ளாக என்ன நடந்தாலும் பார்க்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது. அந்த அறையில் இருந்த கடிகாரம் பத்து மணி அடித்ததை இவன் கேட்டவுடனே கள்ளப் புருஷன் வருவானென்று நாலு பக்கத்திலும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஒருவரும் வரவில்லை. அந்தக் கடிகாரம் பதினொரு மணியும் அடித்தது. அப்போதும் ஆண்பிள்ளை யென்கிற காற்றுக்கூட வீசவில்லை. அவனுடைய பத்தினியோ வென்றால் அவன் வெளியே போன நிமிஷ முதல் அந்தப் படுக்கை அறைக்குள் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய்க் கடவுளை நோக்கி ஜபித்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் இருந்த கோலத்தைப் பார்த்தால் தெய்வ பக்தி மேலிட்டு தேக பீரவசமாக யிருந்தாளே. தவிரக் கள்ளப் புருஷனுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவளாகக் காணப்படவில்லை.

“அவள் நெடு நேரம் தியான நிஷ்டையில் இருந்த பின்பு நித்திரை செய்து கொண்டிருந்த தன் பிள்ளையை எழுப்பிச் சாதம் ஊட்ட ஆரம்பித்தான். அந்தப் பிள்ளை சாப்பிடும்போது, ஏன் அம்மா அழுகிறீர்கள்? என்று கேட்க அவள் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலே சாதம் ஊட்டினாள். அந்தப் பிள்ளை மறுபடியும் சும்மா இராமல், ஐயா போய்விட்டார்களென்றோ அழுகிறீர்கள் அவர்கள் தான் உங்களை அடிக்கடி திட்டுகிறார்களே, அவர்கள் போனால் போகட்டுமே. நம்மை இரட்சிக்கிறதற்கு என் பாட்டனாராகிய உங்கள் ஐயா இல்லையா? மாமா இல்லையா? என்றது. அவள் உடனே பிள்ளையைப் பார்த்து அப்படி எல்லாம் பேசாதே. உன்னுடைய ஐயா போய்விட்டால் நம்மை ஒருவருந் தங்கமாட்டார்கள். உன்னுடைய ஐயா ஒரு குறைவு மில்லாமல் ஷேமமாயிருக்க வேண்டுமென்று சுவாமியைப் பார்த்துப் பிரார்த்தனை செய்” என்றாள். அதைக் கேட்டவுடனே வண்டியிலிருந்தவனுடைய மனம் இளகவும், அவனுடைய கண்ணில் ஜலம் பெருகவும் ஆரம்பித்தன. அந்தப் பிள்ளை சாப்பிட்டு முடிந்தவுடனே வேலைக்காரி அந்த அறைக்குள்ளாக ஏதோ காரியமாக வந்து நுழைந்தாள். அவளைக் கண்டவுடனே அந்தப் பிள்ளை தன் தாயாரைப் பார்த்து ‘இவள் நேற்றைய தினம் உங்களுடைய பெட்டியைத் திறந்தாள், நான் வெளியே இருந்து ஜன்னல் வழியாய்ப் பார்த்தேன் என்றது. அவள் பெட்டியைத் திறக்கவேயில்லை என்றாள். உடனே அந்தப் பிள்ளை, நீ பெட்டியைத் திறக்கவில்லையா? ஏதோ சில கடிதங்களை அந்தப் பெட்டிக்குள் வைக்கவில்லையா? என்றது. இதைக் கேட்டவுடனே அவனுடைய மனோசாட்சியும் குற்றஞ்சாட்ட ஆரம்பித்தபடியால் முன்னுக்குப்பின் விரோதமாக வாயில் வந்தபடி உளறினான் அவனுடைய தலைவிக்குக் கடித விஷயமொன்று தெரியாதானபடியால் காசு திருடத் திறந்திருப்பாளென்று நினைத்து இனிமேல் நீ பெட்டியைத் திறந்தால் உன்னுடைய வேலையை இழந்து போவாய் ஜாக்கிரதையாரு என்று கண்டித்தாள். கொலைக்கு ஆயத்தமாக வண்டியிலிருந்த தலைவன் இந்த சம்பாஷனைகளையெல்லாம் கேட்ட உடனே அவனுடைய சந்தேகம் ஓடவும் அவனுடைய கத்தி உறைக்குள் நுழையவும் ஆரம்பித்தது. ஆயினும் உண்மையை நன்றாக அறிய வேண்டுமென்று அவன் சப்தப்படாமல் வண்டியை விட்டுக் கீழே குதித்து அந்தத் தோட்டத்தில் ஒரு மூலையிலே தனிமையாயிருந்த வேலைக்காரி வீட்டுக்குப் போனான். அவள் அப்போதுதான் உள்ளே நுழைந்து அந்தப் பிள்ளையால் வெளியான தன்னுடைய துன்மார்க்கத்தை நினைத்து நினைத்துப் பெரு மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தாள். எசுமான் அவளைக் கண்டவுடனே கத்தியை உருவிக்கொண்டு நீ ஏன் என் பெண்சாதி பெட்டியைத் திறந்தாய்? உண்மையைச் சொல்லாவிட்டால், இந்தக் சத்திக்கு ! இரையாவாய் என்று பயமுறுத்தினான். அவள் உடனே கீழே

வீழுந்து அவனுடைய இரண்டு கால்களையும் பிடித்துக் கொண்டு அவனுடைய வைப்பாட்டி இரண்டு கடிதங்களைக் கொடுத்ததாகவும் அவைகளைத் தான் தன்னுடைய தலைவியின் பெட்டியில் வைத்ததாகவும் ஒப்புக் கொண்டாள். இதைக் கேட்டவுடனே, அவனுடைய சந்தேகம் நிவாரணமாகி, பத்தினியிடம் போய் அவளைக் கட்டித் தழுவித் கொண்டு நடந்த காரியங்களுக்கும் தான் அவளைக் கொல்ல நினைத்ததையும் சொன்னான். உடனே ஸ்திரீ புருஷர்கள் சமாதானமாகி முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகப் பிரீதியாய் வாழ்ந்தார்கள். அன்றுமுதல் அந்தத் தனவான் சோர நாயகியினுடைய ஸ்நேகத்தை விட்டுவிட்டான். அந்தப் பதிவிரதா சிரோமணியைப்போல நற்குணங்களாலும் தெய்வபக்தியினாலும் புருஷனுடைய பிரியத்தைச் சம்பாத்திக்கப் பிரயாசைப்படுவதே உத்தமம்” என்றான்.

பிறகு ஞானாம்பாள் என்னைப் பார்த்து “உங்களுக்கு ஒரு கெட்ட பெண்சாதி வாய்த்தால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?” என்று கேட்டாள். “அவளை என்னால் கூடியவரையில் சாந்தமாகவும் நயமாகவும் பேசித் திருத்தப் பிரயாசைப்படுவேன். அவள் திருந்தாமல் முரட்டுத்தனஞ் செய்வாளானால் அரபி தேசத்து ஆயிரம் இராத்திரிக் கதைகளில் ஒன்றிற் சொல்லுகிற பிரகாரம் செய்வேன்” என்றேன். அந்தக் கதையின் சுருக்கத்தை சொல்ல வேண்டுமென்று ஞானாம்பாள் கேட்க நான் சொல்லத் தொடங்கினேன்:

“ஒரு ஆஸ்திவந்தனான வியாபாரிக்கு நாட்டுப்புறத்தில் அநேக வீடுகளும் கால்நடைகளும் இருந்தன. அவன் குடும்ப சகிதமாக ஒரு கிராமத்துக்குப் போய் அவ்விடத்திலே சில நாள் வசித்தான். அவனுக்கு மிருகங்களின் பாஷை நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் அதை வெளிப்படுத்தினால் அவன் இறந்து போவானென்கிற ஒரு சந்தேகமுமிருந்தது. ஒரு நாள் ஒரு காளை மாடும் கழுதையும் கட்டப்பட்டிருந்த கொட்டத்துக்குச் சமீபத்தில் அந்த வியாபாரி உட்கார்ந்திருந்தான். அப்போது அந்தக் காளை மாடு கழுதையைப் பார்த்து என்னைப் புகல் முழுதும் ஏரிலே கட்டிக் கொல்லுகிறார்கள். நீ அதிர்ஷ்டசாலியானதால் செளக்கியத்தை அனுபவிக்கிறாய் என்று முறையிட்டது. இனிமேல் உன்னை ஏரிலே கட்டவந்தால் கழுத்தைக் கொட்டாமல் முட்டித் தள்ளு என்று மாட்டுக்குக் கழுதை துர்ப் போதனை செய்தது. அந்தப்படி மறு நாட் காலையில் மாடு வசப்படாமல் முரட்டுதனஞ் செய்தபடியால் அதைப்பற்றி வேலைக்காரன் எசமானுக்குத் தெரிவித்தான்.

முந்தின நாள் கழுதை செய்த உபதேசம் எசமானுக்குத் தெரியுமானதால் மாட்டுக்குப் பதிலாகக் கழுதையை ஏரிலே கட்டி உழும்படி ஆக்ஞாபித்தான். அந்தப்படி கழுதை அன்றைய தினம் ஏரிலே கட்டப்பட்டு அது பட்டபாடு சாமானியமல்ல. கழுதை பாதிப் பிராணனுடன் அஸ்தமனத்துக்கு கொட்டத்துக்கு வந்தவுடன் மாட்டை பார்த்து பெருமூச்சு விட்டு ‘நாளைத்தினம் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? என்று கேட்க இன்றைத் தினஞ் செய்தது போலவே நாளைத் தினமும் செய்யப் போகிறேன் என்று மாடு சொல்ல, உடனே கழுதை அப்படிச் செய்யாதே ஏனென்றால் எசமான் நீ வியாதியாய் ருப்பதாக நினைத்து உன்னைக் கொன்றுவிடும்படி ஆளுக்கு உத்தரவு கொடுத்ததை நான் காதினாலே கேட்டேன். நாளைத் தினம் உன்னை ஏரிலே கட்டும்போது நீ முரட்டுத்தனஞ் செய்யாமலிருந்தால் பிழைத்தாய் அப்படியில்லாமல் சண்டித் தனம் செய்வாயானால் உன் பிராணன் உனக்குச் சொந்தம் அல்ல என்றது.

இதை வியாபாரி கேட்டுக் கொண்டிருந்ததால் அவனுக்குப் பெருஞ் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அப்போது கூட இருந்த அவன் பத்தினி ஏன் சிரிக்கிறீர்கள் என்று கேட்க மாடும் கழுதையும் செய்து கொண்ட சம்பாஷனைகளைக் கேட்டுச் சிரித்தேன். அதை உனக்குச் சொன்னால் என் பிராணன் போய் விடும் என்றான். அவள் நீங்கள் அதைச் சொல்லாவிட்டால் என் பிராணன் போய்விடும் என்று சொல்லி, அன்னம் ஆகாரமில்லாமல் ஒரு அறைக்குள்ளேயே போய்ப் படுத்துக் கொண்டு அழுதாள். புருஷன் என்ன நியாயஞ் சொல்லியும் அவள் கேட்கவில்லை. அவனுடைய தாய், தகப்பன் முதலானவர்கள் வந்து அவர்களாலே கூடியவரையில் புத்தி சொல்லியும் அவள் கௌமல் பிடிவாதஞ் செய்தாள். அப்போது அந்த வீட்டிலிருந்த ஒரு சேவலும் ஐம்பது பெட்டைக் கோழிகளும் கூடிக் கொஞ்சிக் கூலாவிக் கொண்டு திரிவதைப் பிரமாணிக்கமுள்ள ஒரு நாய் பார்த்து சேவலே சேவலே நம்முடைய எசமானும் எசமானிச்சியும் மனஸ்தாபப்பட்டுக் கொண்டு வருத்தப்படுகிற காலத்தில் நீ பெண்சாதிகளுடனே கூடிக் கொண்டு கொட்டம் அடிக்கிறாயே இது அழகா? என்று கேட்க அந்தச் சேவல் நாயைப் பார்த்து நம்முடைய எசமான் முழுமுடன். ஒரு பெண்சாதியை அடக்கி ஆள அவனுக்குத் திறமையில்லை. நான் ஐம்பது பெண்சாதிகளை அடக்கி ஆளவில்லையா? எசமான் செய்ய வேண்டியது என்னவென்றால் ஒரு கழியை எடுத்துக் கொண்டு பெண்சாதிக்குத் தகுந்தபடி பூஜை கொடுத்தால் அவள் உடனே அடங்குவாள்

என்று சொல்லிற்று அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த எசுமான் நல்ல உபாய மென்றெண்ணி ஒரு பெரிய கழியை எடுத்துக் கொண்டு பெண்சாதி படுத்துக் கொண்டிருந்த அறைக்குள்ளே போய்க் கதவை மூடிக்கொண்டு மர்த் தனஞ் செய்ய ஆரம்பித்தான். அடிமேல் அடிஅடித்தால் அம்மியும் நகரும் என்பது போல உடனே டென்சாதிக்குப் புத்தி வந்தது. அவளுடைய பிடிவாதமான துர்க்குணத்தை விட்டுவிட்டாள் என்றேன்.

இந்தக் கதையைக் கேட்டவுடனே ஞானாம்பாள் சிரித்த சிரிப்பை இப்போது நினைத்தாலும் எனக்கும் சிரிப்பு வருகிறது.

22. பிறவாக் குழந்தையை ஸ்லீகாரம் கேட்டுப் பிரமாதம் விளைதல்:

முந்தின அதிகாரத்திற் சொல்லியபடி ஞான சல்லாபங்களிலும் கிருஷ்ண தாச்சிரம தர்மங்களிலும் சந்தோஷமாகக் காலம் போக்கிக் கொண்டு வந்தோம். கலியாணத்துக்கு முன்பு, பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளினாலும் போகாமலிருந்த காலம் இப்போது வாயு வேகம் மனோ வேகமாக ஓடத் தலைப் பட்டது. கலியாணத்துக்குப் பின்பு ஒன்றரை வருஷம் ஒன்றரை நிமிஷம் போற் பறந்துவிட்டது. நாங்கள் இரண்டாவது தடவை சம்பந்தி முதலியார் வீட்டில் இருக்க வேண்டிய ஆறு மாசமும் கடந்து போய்விட்டதால் ஞானாம்பாளை என் விட்டுக்கு வரும்படி உத்தரவு செய்து நான் முந்திப்போய் விட்டேன். அதற்குச் சற்று நேரத்துக்குப் பின்பு சம்பந்தி முதலியார் என் தகப்பனாரிடத் திற்கு வந்து “ஞானாம்பாள் கர்ப்பவதியாயிருப்பதாக அவளுடைய தாயார் சொல்லுகிறாள். அவளுக்கு முதல் பிரசவத்தில் ஆண் குழந்தை பிறக்கு மென்று அவளுடைய ஜாதகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பிள்ளையை எனக்கு நீர் ஸ்லீகாரம் கொடுக்க வேண்டும். அதற்கென்ன சொல்லுகிறீர்? என்றார். என் தகப்பனார் சிரித்துக் கொண்டு “கர்ப்பமே நிச்சயமென்று தெரியவில்லை. அது நிச்சயமாயிருந்தாலும் ஆண் பிள்ளைதான் பிறக்குமென்று எப்படி நிச்சயிக்கக் கூடும்? பின்னும் ஜேஷ்ட புத்திர ஸ்லீகாரமும் புத்திரிகா புத்திர ஸ்லீகாரமும் செல்லாதென்று தர்ம சாஸ்திர வசனம் இருக்கின்றதே” என்றார். சம்பந்தி முதலியார் என் தகப்பனாரைப் பார்த்து “உம்மை நான் தர்ம சாஸ்திரம் கேட்கவில்லை. நீர் அந்தப் பிள்ளையை ஸ்லீகாரம் கொடுப்பீரா? மாட்டீரா? இரண்டிலொன்று சொல்லும் என்றார். உடனே என் தகப்பனார் எனக்குப் பௌத்திரன் வேண்டாமா? உமக்கெப்படி ஸ்லீகாரங் கொடுப்பேன்” என்றார். இதைக் கேட்டவுடனே சம்பந்தி முதலியாருக்கு ஆக்கிரகம் உண்டாகி, அவர் வீட்டுக்குப் போய் ஞானாம்பாளைக் கூப்பிட்டு “உனக்கு நான் வேண்டுமா? புருஷன் வேண்டுமா? என்று கேட்க அவள் இருவரும்தான் வேண்டும்” என்றாளாம். “இருவரிலும் யார் விசேஷம்?” என்று அவர் மறுபடியும் கேட்க, அவள் புருஷன்தான் விசேஷமென்று நேரே உத்தரவு சொன்னால் தகப்பனாருக்குக் கோபம் வருமென்று நினைத்து “என் தாயாருக்குத் தன் தகப்பனைப் பார்க்கிலும் நீங்கள் விசேஷமில்லையா?” என்று விநயமாகவும் மறைபொருளாகவும் மறுமொழி சொன்னாள். அதற்குச் சற்று நேரம் அவருக்குப் பயன் தெரியாமலிருந்து பிற்பாடு தெரிந்து கொண்டு ஞானாம்பாளை வாயில் வந்தபடி தூஷித்து “இனிமேல் நீ உன் புருஷன் வீட் டுக்குப் போவதைப் பார்க்கலாம். அவனும் இங்கே வருவதைப் பார்க்கலாம்” என்று சொன்னாராம். தூஷணையான் வார்த்தைகளை அவள் ஒரு நாளும் கேளாதவளானபடியால் அவளுக்கு உடனே நடுக்கமும் சுரமும் கண்டு கர்ப்ப பத்துக்கு அபாயம் வந்து விட்டது.

இந்தச் செய்திகளெல்லாம் என் தகப்பனார் கேள்விப்பட்டு அவர் என்னை அழைத்து உனக்கு தகப்பன் வேண்டுமா? பெண்சாதி வேண்டுமா? என, நான் “இருவரும் தான் வேண்டும்” என்றேன். அவர் “அது கூடாது நான் வேண்டுமானால் உன் பாரியைத் தள்ளி விட வேண்டும். என்றார்” நான் தகப்பனாரைப் பார்த்து “பிதுர் வாக்கியம் நியாயத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் ஒத்திருக்கிற பக்ஷத்தில் நான் அந்தப்படி நடக்க வேண்டியதுதான். சகல சாஸ்திரங்களுக்கும் வேத வாக்கியங்களுக்கும் விரோதமாகவும் நிஷ்காரணமாக வும் என் பாரியைத் தள்ளிவிடும்படி சொல்லுகிறீர்கள். அந்த உத்தரவை எப்படி நான் அனுஷ்டிக்கக்கூடும்” என்றேன். உடனே அவருக்குக் காலாக் கினிபோல் கடுங் கோபமுண்டாகி “அடா பயலே இதற்குத்தானா உன்னை நான் பெற்றேன்? வளர்த்தேன்? நேற்று வந்தவளைப் பொருளாயெண்ணி என்னை அலக்ஷியஞ் செய்தாயே. இனிமேல் அவளும் இங்கே வரக் கூடாது நீயும் அங்கே போகக் கூடாது. இனி நீ அவளிடத்தில் பேசினால் எனக்கு நீ பிள்ளையுமல்ல. நான் உனக்குத் தகப்பனுமல்ல. என்னுடைய ஆஸ்தியும் உனக்கு நாஸ்கி தான்” என்றார். இதைக் கேட்டவுடனே எனக்கு எவ்வளவு துயரமுண்டாகியிருக்குமென்பதை இதை வாசிக்கிறவர்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டுமே யல்லாது அதை விவரிக்க நான் சக்தியுள்ளவனல்ல. இப்படிப் விட்ட வார்த்தைகளை இதற்குமுன் ஒரு நாளும் நான் கேட்டதில்லையானதால்

அந்த வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் பாணம்போல் என் இருதயத்தைப் பிளந்தது. சம்பந்தி முதலியார் வீட்டுக்கு நானும் போகக் கூடாது என் வீட்டுக்கு ஞானாம்பாளும் வரக் கூடாது என்று சம்பந்தி முதலியாரும் என் தகப்பனாரும் ஆணையிட்டு மறித்த பிற்பாடு, இனிமேல் அவனை எப்போது கரணப் போகிறோமென்று நான் துக்காக்கிராந்தனாயிருக்கும் போது, என் தாயார் பரிதாப முகத்துடன் என்னிடம் வந்தார்கள்.

அவர்களைக் கண்டவுடன் “அம்மா நடந்த சங்கதிகளை எல்லாம் கேள்விப்பட்டீர்களா? “ என்று சொல்லி அழுதேன். அவர்களும் சற்று நேரம் என்னுடன் கூட விசனப்பட்ட பிற்பாடு என் கண்ணீரைத் துடைத்து சொல்லுகிறார்கள்: “அப்பா நீ கிலேசப்பட வேண்டாம். பெரியோர்களாயிருக்கிறவர்களுக்கு ஒவ்வொரு சமயத்தில் கோபம் வருகிறதும் பிற்பாடு தணிகிறதும் வழக்கம்தான். இப்போது உன் தந்தையார் ஏதோ சொன்னார் களைன்று துக்கிக்க வேண்டாம். நீ பிறந்தது முதல் இந்நாள் மட்டும் உன்னை உயிருக்கு உயிராய் வளர்த்தவர்கள் இப்போது கோபமாய் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் அதற்காக மனஸ்தாபப் படலாமா? அதற்குமுன் அவர்கள் செய்த நன்மையை மறந்து விடலாமா? அவர்கள் கோபத்தில் சொன்ன வார்த்தைகளையெல்லாம் நிசமென்று நீ மனம் வருந்தாதே. ஞானாம்பாளையே நீ சீக்கிரத்தில் பார்ப்பாய்” என்று பலவிதமாக என் தாயார் எனக்குத் திடீர் சொன்னார்கள். அவர்கள் என் கூட இருந்தவரையில், எனக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாகவிருந்தது. அவர்கள் போன உடனே அந்த ஆறுதலும் போய் விட்டது. என்னுடைய வியாகுலத்தை அதிகப்படுவதற்கு இன்னொரு காரணமும் கூடச் சேர்ந்தது. அஃது என்ன வென்றால் சம்பந்தி முதலியாருக்கும் என் தகப்பனாருக்கும் உண்டான சண்டை நிமித்தம் ஞானாம்பாளுக்கு வியாதி அதிகரித்து, அவளுடைய கர்ப்பமும் அழிந்து போனதாக நான் கேள்விப்பட்டு, வேல் தொலைத்த புண்ணிலே கொள்ளிக் கட்டை சொருகினதுபோல பெருந்துயரத்தை அடைந்தேன். அந்தச் சண்டைக்குக் காரணமாயிருந்த கர்ப்பம் அழிந்துபோயும் அதனால் விளைந்த கலகம்தீரவில்லை. குதிரை கீழே தூக்கிப் போட்டதுமல்லாமல் மேலே ஏறியும் மிதித்தது போல், என் தகப்பனார் மறுபடியும் சும்மா இராமல் எனக்கு வேறே பெண் விசாரித்துக் கலியாணம் செய்விக்க வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டதாக நான் கேள்விப்பட்டு இப்படிப் பட்டவர்களுடைய முகத்தில் விழிக் காமல், ஞானாம்பாளையும் அழைத்துக் கொண்டு எங்கேயாவது போய் விடலாம் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. ஆனால் ஞானாம்பாள் வியாதியாயிருப்பதனாலே அவளை அழைத்துக் கொண்டு டோவது சகுதியில்லவென்றும், நான் முந்திப் போய் ஒரு இடத்தில் நிலைத்திருந்துகொண்டு பிற்பாடு அவளை அழைத்துக்கொள்ளலாமென்றும் எனக்குள்ளே தீர்மானித்துக் கொண்டேன். ஆனால் அவளுக்குத் தெரிவிக்காமற்போனால் அவளுடைய வியாதி அதிகரிக்குமென்று பயந்து சகல விவரங்களையும் ஒரு அந்தரங்கக் கடித மூலமாக அவளுக்குத் தெரிவித்தேன். அதற்கு உடனே மறுமொழி அனுப்பினாள். அதில் நான் தேசாந்தரம் போகக் கூடாதென்றும், சிலவிசை நாள் தேசாந்திரம் போகிறபகஷத்தில் தன்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போக வேண்டுமென்றும் எழுதியிருந்தாள். நான் அவளை அழைத்துக் கொண்டு போவதற்குள்ள அசந்தர்ப்பங்களை விவரித்து இரண்டாவது கடிதம் அனுப்பினேன். அதற்கு ஒரு பதிலும் வராதடியால் நான் சொன்ன நியாயங்களை அவள் ஏற்றுக் கொண்டாளென்று ஊகித்திக் கொண்டேன். அவளுக்கு நான் புறப்படப் போகிற தினத்தையும் தெரிவிக்கவில்லை.

23. பிரதாப முதலியார் பிரயாணம்—மிரிந்தவர் கூடல்—இரண்டு தாரகாரன் பட்டப்பாடு:

ஒரு நாள் இராத்திரி எல்லோரும் தூங்குகிற சமயத்தில் எனக்கு விசுவாசமுள்ள இரண்டு வேலைக்காரர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு, வழிக்கு வேண்டிய சாமான்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, எங்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு யாத்திரை வண்டியின் மேலேறிக் கொண்டு கிழக்கு ரஸ்தா வழியாகப் பிரயாணம் புறப்பட்டேன். எல்லாரும் தாங்கள் போகிற ஊரை நிச்சயித்துக் கொண்டு அந்த ஊருக்குப் போகிற மார்க்கமாய்ப் போவார்கள். நான் இன்ன ஊருக்குப் போகிறதென்கிற நிச்சயமில்லாமல் கிழக்கு ரஸ்தாவைப் பிடித்துக் கொண்டு அதிதூரிதமாய்ப் போனேன். நான் போகும் போது என்னுடைய தேகம் மட்டும் கூட வந்ததே தவிர என் மனம் கூட வராமல் என் தாயாரிடத்திலும் ஞானாம்பாளிடத்திலும் தங்கிவிட்டது. வழியில் என்ன அதிசயமென்று யாராவது கேட்டால் எனக்கு இன்னதென்று தெரியாது. மறு நாள் மத்தியானம் எங்கே தங்கியிருந்தோம் என்ன ஆகாரம் செய்தோம் மென்பதை என் வேலைக்காரர்களைக் கேட்கவேண்டுமே தவிர எனக்கு யாதொன்றும் தெரியாது என பிராணன் மனம் முதலியவைகளை யெல்லாம் சத்தியபுரியிலே வைத்துவிட்டு நான் ஒரு சஞ்சாரப் பிரேதம்போல் சென்றேன். அன்றையதினம் ஐந்துகாத வழி நடந்து இராத்திரி பத்து மணிக்கு நல்லூர் என்னும் கிராமத்தை அடைந்தோம். அந்த ஊரில்

ஞானாம்பாளைக் கண்டவுடனே சூரியனைக் கண்ட பனிபோல என்னுடைய துக்கமெல்லாம் விலகிவிட்டது. ஆனால் அவள் வியாதிப்பட்டு மெலிந்திருந்த படியால் “இப்படிப்பட்ட பலவீனமான ஸ்திதியில் நீ யாத்திரை செய்யக் கூடுமர்?” என்று கேட்டேன். அவள் தனக்குப் பூரண செளக்கியமாய் விட்டதால் யாத்திரை செய்யலாமென்று சொன்னாள். நான் அவளைப் பார்த்து “என்னை நீ கலியாணஞ் செய்த நிமித்தம் உன்னுடைய உற்றார் பெற்றாரையும் சகல சகங்களையும் இழந்து வனாந்திரத்தில் சஞ்சரிக்கும்படி நேரிட்டதே” என்றேன். அவள் என்னைப் பார்த்து “நான் சொல்ல வேண்டியதை நீங்கள் சொல்கிறீர்கள் என்னாலேதான் உங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட கதி வாய்த்தது. பின்னும் நீங்கள் இல்லாத இடம் நாடாயிருந்தாலும் அதுதான் காடு. உங்களுடன் கூடியிருக்கிற காடே எனக்கு நாடு” என்று சிதை ராமருக்குச் சொன்னது போல் எனக்குச் சொன்னாள். அவள் மறுபடியும் என்னைப் பார்த்து “எனக்குத் தங்கை எப்போது வருவாள்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு நான் அர்த்தந் தெரியாமல் மயங்கினேன். அவள் கிரித்துக் கொண்டு “என்னுடைய மாமா உங்களுக்கு வேறே பெண் தேடி விவாதம் செய்ய யோசித்திருப்பதாக நான் கேள்விப்பட்டேன்” என்றாள். அதற்கு நான் “என்னுடைய சிநேகிதன் ஒருவன் இரண்டு தாரங் கலியாணஞ் செய்து பட்டபாடுகளை நினைக்கும் போது எனக்குத் தலை நடுக்கமாயிருக்கின்றது. நான் சந்திர சூரியர் தெற்கு வடக்கானாலும் இரண்டு தாரங் கொள்ளச் சம்மதியேன்” என்றேன். அவள் உங்களுடைய சிநேகிதர் என்ன பாடுகள் பட்டார்? என்று கேட்டாள். அதற்கு நான் சொன்னதாவது:

இரண்டு தாரங் கொண்ட ஒருவன் என்னிடத்திலே பேசும்போது தூங்கித் தூங்கி விழுந்து கொண்டு பேசினான். நான் ஏன் தூங்கி விழுகிறாய்? என்று கேட்க, அவன் என்னைப் பார்த்து “எனக்கு இரா முழுவதும் தூக்க மெயில்லை”. என்னுடைய இரண்டு தாரங்களில் ஒருத்தியை ஒரு பக்கத்திலும் மற்றொருத்தியை மற்றொரு பக்கத்திலும் படுக்க வைத்து நான் நடுவே படுத்துக் கொள்கிறது வழக்கம். அவள் பக்கத்தில் நான் திரும்பினாள் இவள் திட்டுகிறாள். இவள் பக்கத்தில் திரும்பினாள் அவள் திட்டுகிறாள். ஒருத் தியையுடைய பாராமல் மல்லாக்காய்ப் படுத்துக் கொண்டால் இருவரும் திட்டு கிறார்கள். பின்னுங்கூடி என் தலையை மொட்டையாக்கி விட்டார்கள். எப்படியென்றால் அவளுடைய பக்கத்தில் திரும்பியிருக்கும்போது இவளும், இவள் பக்கத்தில் திரும்பி இருக்கும்போது அவளும் கோபத்தினால் தனித் தனியே என் தலை மயிரைக் கத்தரித்து முண்டிதம் ஆக்கி விட்டார்கள்’ என்று சொல்லி தன்னுடைய மொட்டைத் தலையை சாக்ஷி காட்டினான்” என்றேன். இவ்வகையாக விநோத சல்லாபத்தில் நானும் ஞானாம்பாளும் அந்த இரவைப் போக்கினோம்.

தொடரும்...

துறைச் செய்திகள்

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம்
எழும்பூர், சென்னை-8.

1—4—1991 முதல் 30—6—1991 முடிய உள்ள காலத்திற்கான துறைச் செய்திகள்,

1. இளநிலை உதவியாளராக இருந்த திருமதி பி. ஏ. பானுமதி பதவி உயர்வு பெற்று உதவியாளராக தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்தில் நியமனம் செய்யப்பட்டார். (30—5—1991 முதல்).

2. மதுரை மாவட்ட ஆவணக் காப்பகத்தில் இளநிலை உதவியாளராக இருந்த திரு. மு. ரெங்கராஜன் உதவியாளராக பதவி உயர்வு பெற்று தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்தில் நியமனம் செய்யப்பட்டார். (30—5—1991).

3. தட்டச்சராகப் பணியாற்றிய திரு. பி. ராஜரத்தினம் பதவி உயர்வு பெற்று உதவியாளராக தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்தில் நியமனம் செய்யப் பட்டார்.

4. தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்தில் ஆராய்ச்சி அலுவலராகப் பணியாற்றிய திரு. எஸ். ஜி. இவான் பிரின்ஸ் கோவை மாவட்ட ஆவணக் காப்பக ஆராய்ச்சி அலுவலராக 30—5—1991 முதல் பணி மாற்றம் செய்யப்பட்டார்.

5. கோவை மாவட்ட ஆவணக் காப்பகத்தில் ஆராய்ச்சி அலுவலராகப் பணியாற்றிய திருமதி எச். அம்மணி உதவி ஆணையராகப் பதவி உயர்வு பெற்று தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்தில் 30—5—1991 முதல் நியமிக்கப்பட்டார்.

6. தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்தில் நிலை “ ஏ ” கண்காணிப்பாளராக பணி யாற்றிய திரு. வி. இராமகிருஷ்ணன் உதவி ஆணையராக பதவி உயர்வு பெற்று 30—5—1991 அன்று சேலம் மாவட்ட ஆவணக் காப்பகத்திற்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டார்.

7. தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்தில் நிலை-“ ஏ ” கண்காணிப்பாளராகப் பணியாற்றிய திரு. வி. விஜேந்திரன் உதவி ஆணையராகப் பதவி உயர்வு பெற்று 30—5—1991 கடலூர் மாவட்ட ஆவணக் காப்பகத்திற்கு 30—5—1991 அன்று மாற்றம் செய்யப்பட்டார்.

8. சேலம் மாவட்ட ஆவணக் காப்பகத்தில் உதவி ஆணையராகப் பணி யாற்றிய திரு. ஆர். அப்துல் ஜப்பார் தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்திற்கு 30—5—1991 நாளன்று மாற்றம் செய்யப்பட்டார்.

9. மாவட்ட ஆவணக் காப்பகம், கடலூரில் உதவி ஆணையராகப் பணி யாற்றிய திரு. அ. கிருஷ்ணமூர்த்தி தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்திற்கு 30—5—1991 அன்று மாற்றம் செய்யப்பட்டார்.

10. திரு. இரா. செந்தமிழ்ச் செல்வன், வேலை வாய்ப்பகம் மூலம் தேர்வு செய்யப்பட்டு கடலூர் மாவட்ட ஆவணக் காப்பகத்தில் இளநிலை உதவியாள ராக நியமனம் செய்யப்பட்டார். (10—4—1991)

ஆவண மேலாண்மைப்பயிற்சி :

18—3—1991 முதல் 30—4—1991 வரை 85 ஆம் அமர்வு .. 22 பயிற்சியாளர்கள்.

27—5—1991 முதல் 5—7—1991 வரை 86 ஆம் அமர்வு .. 15 பயிற்சியாளர்கள்.

மொத்தம் பயிற்சி பெற்றவர்கள் விவரம்

37
பயிற்சியாளர்கள்.

துறைச் செய்திகள்—தொடர்ச்சி.

மாவட்ட ஆவணக் காப்பகங்கள்.

மதுரை :

1982-ல் இச்சாப்பகம் துவக்கப்பட்டபோது பெறப்பட்ட அலுவலகங்களின் பட்டியலின்படி 161 அலுவலகங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டு, ஆவண மாற்றம் செய்யப்பட்டது. இந்தக் காலாண்டில் மதுரை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அலுவலகங்களிலிருந்து இம்மாவட்டத்திலுள்ள அரசு அலுவலகங்கள் மற்றும் தல ஆட்சி நிறுவனங்களின் சமீபத்திய பட்டியல் பெறப்பட்டது. அதன்படி இதுவரை தொடர்பு கொள்ளப்படாத 121 அலுவலகங்களுடன் ஆவண மாற்றம் தொடர்பாக தொடர்புகொண்டு தேவையான விவரங்களை சேகரிக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

இக்காலாண்டில் மதுரை, இராமநாதபுரம் திருச்சடையின் வரலாறு மற்றும் சமய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த புத்தகங்கள் பார்வையிடப்பட்டு. அவற்றில் இக்காப்பகத்தில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய புத்தகங்களின் பட்டியல் (முதல் கட்டமாக 100 புத்தகங்களின் பட்டியல்) அத்திருச்சபை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு அப்புத்தகங்களை இலவசமாக வழங்கும்படி கோரப்பட்டுள்ளது. மேலும், இரண்டாம் கட்டமாக தொடர்ந்து இது போன்று பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

மேலும், இந்த காலாண்டில் 24 அலுவலக ஆவணங்களின் பொருள் விவர அட்டவணைகள் தயாரிக்கும் பணி முடிவடைந்துள்ளது. எஞ்சியுள்ள பணி தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றது.

கோவை :

வ. எண். அலுவலகங்களின் பெயர்.

பெறப்பட்ட
ஆவணங்களின்
எண்ணிக்கை.

(1)

(2)

(3)

1. உதவி ஆணையர், வணிக வரிகள், கோவை (தெற்கு), வ. வ. மாவட்டம் கோவை-18.

9

2. ஆணையாளர், கோவை மாநகராட்சி, கோவை-1

..

5,482

மொத்தம் பெறப்பட்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை

..

5,491

கடலூர் :

காலாண்டில் பெறப்பட்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை 262.

காலாண்டில் செப்பனிடப்பட்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை 4.

காலாண்டில் செப்பனிடப்பட்ட புத்தகங்களின் எண்ணிக்கை 121.

உள்ளூரிலுள்ள அலுவலகங்களுக்கு நேர் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டு அவ்வப்போது ஆவணங்கள் சேகரிக்கப்படுகின்றன. வெளியூரிலுள்ள ஆவணங்களுக்கு கடித தொடர்பு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் ஆவணங்கள் இருப்பு இருந்த பெருவாரியான அலுவலகங்களைச் சார்ந்த ஆவணங்கள் மையப்படுத்தி விட்டதாலும் நிதி நிலையை கருதி மேற்படி காலாண்டில் சுற்றுப்பயணங்களை தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டதாலும் உள்ளூரிலுள்ள அலுவலகங்களிலிருந்து மட்டும் ஆவணங்கள் நேரடியாக சேகரிக்கப்படுகின்றன.

திருச்சி :

இக்காலாண்டில் கூர்ந்தாய்வு செய்வதற்காக எடுத்துக் கொண்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை. 1,275

கூர்ந்தாய்வு செய்து தேர்ந்தெடுத்த ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை 157

தேவையில்லாதது எனத் திருப்பி அனுப்பப்பட்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை. 1,118

மேலும், இந்தக் காலாண்டில் 1—4—1991 முதல் 30—6—1991 வரை மொத்தம் 7,338 ஆவணங்கள் பெறப்பட்டுள்ளன.

இதுவரையில் பெறப்பட்ட மொத்த ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை. . . 72,969

30—6—1991 வரை திருப்பி அனுப்பிய ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை. . . 6,305

தற்போது இருப்பில் உள்ள ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை. . . 66,664

சேலம் :

சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள இராசிபுரம் நகராட்சி அலுவலகம், ஊராட்சி ஒன்றியம், சேந்தமங்கலம் அலுவலகங்களிலிருந்து 38 எண்ணிக்கை நிலை முடிவு ஆவணங்கள் மாற்றம் செய்யப்பட்டன. இக்குறிப்பிட்ட காலாண்டில் 785 எண்ணிக்கை நிலை முடிவு ஆவணங்கள் செப்பனிடப்பட்டன.

பொதுவாக மையப்படுத்தப்பட்ட ஆவணங்கள் அனைத்தும் சீரிய முறையில் ஆண்டு வாரியாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டு உள்ளது. தினந் தோறும் அட்டங்களையும் ஆவணங்களையும் தூசி துடைக்கும் பணி நடைபெற்று வருகிறது. கிழிந்த நிலையில் உள்ள ஆவணங்களின் மேலட்டைகள் மற்றும் முழு ஆவணமும் புத்தகம் கட்டுநரால் பாதுகாப்பு எழுத்தர்களால் தைக்கப்பட்டு வருகிறது. மிகவும் பழுதடைந்துள்ள ஆவணங்கள் பாதுகாப்பு எழுத்தர்களால், சிப்பான் துணி கொண்டு செவ்வனே சீர் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. ஆவணங்களுக்கும் பொருளடக்க அட்டவணை தயார் செய்யும் பணியும் நடைபெற்று வருகிறது. அனைத்துப்பணிகளும் செவ்வனே நடைபெறுகிறது.

Essays on topics of
Social Sciences, Archives and
matters of general interest are
welcome in English or Tamil, for
Publication in AVANA AMUDHAM
subject to the Editor's discretion.

Research thesis or books may
be sent to the Commissioner
of Archives, Tamil Nadu
Archives Madras -600 008, for
reviews to be included in the
journal.

The Tamil Nadu Archives
does not, however accept any
responsibility for the views
expressed by the authors
in their essays, etc.